

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8^E JAARG. N^O 50 — 27 FEBRUARI 1931

ZEEUWSCHE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

DE HINDERLAAG

Kinderschool in de zestiende eeuw (naar Pieter Breughel), een tafereel, waarop we de paedagogische werkzaamheden van den toenmaligen schoolmeester kunnen bewonderen.

Een Onderwijzerscontract in 1806

Een onderwijzer, die Dinsdags niet „naar stad” mocht. — Koster en brievenbesteller. — Tevens stovenzetter, klokluiders en water- en vuurvrouw!

Dat er vroeger op onderwijsgebied zonderlinge toestanden bestonden, zal wel aan niemand onbekend zijn. Dat deze toestanden echter in 't begin van de vorige eeuw op het platteland nog bestonden, is echter wel merkwaardig. Wij willen daarom hier eens een contract afdrukken, dat in het jaar 1806 aan den schoolmeester-voorzanger-koster van 's Heer Abtskerke en Sinoutskerke ter onderteekening werd voorgelegd.

Het contract-reglement bevat verschillende artikelen, welke de bevoegdheid en verplichtingen van den schoolmeester regelen. Artikel 1 zegt het volgende:

1e. Zal hij als schoolmeester verbonden zijn aan het huishoudelijk schoolreglement van het Departement Zeeland, en aan de Alteratiën en Amplificatiën van hetzelfde.

2e. Zal hij zich verbinden, om, gezond zijnde, niemand tot den school-dienst te gebruiken, maar dezelve in eigen persoon waar te nemen, zullende hij zes maanden in het jaar schoolhouden, te beginnen met den eersten Maandag in October en te eindigen met den laatsten werkdag van Maart, als wanneer de schooltijd zal moeten dueren des morgens van 9 uren tot half twaalf, en des nademiddags van één uur tot half vier.

3e. De school zal hij reis op reis aanvangen met den gebede en eindigen met dankzegging tot God. Zullende hij, gedurende de uren van schoolhouden geenerlei bezigheden, zijn particulier rakende, ter hand nemen, maar met allen ijver zijne scholieren onderwijzen, zoo in het A. B. C. als in het nauwkeurig spellen - lezen - schrijven - cijfferen en

Psalm-zingen, en hun alle beleefdheid, deugd en goede zeden inscherpen.

4e. De gereformeerde kinderen zal hij des Woensdags nadenmiddags uit zulke geschikte vraagboekjes onderwijzen, als hem door den predikant der plaats tot dat einde zullen worden opgegeven.

5e. Desgelijks zal hij op zulk een uur buiten den schooltijd, als hem door den predikant der plaats zal worden aangezegd, verplicht zijn, de gereformeerde kinderen, nadat zij vragen leeren, op bijzondere banken te plaatsen om door den Predikant in order zittende, nader gecatechiseert te worden aangaande hetgeene zij geleert hebben.

6e. Voorts zal hij de ouderlooze kinderen, die van den grooten Armen onderhouden worden, alsmede die kinderen, welke ouderen enig geld van de Diaconie trekken, met dezelfde naastigheid, als anderen in al het bovengemelde om niet onderwijzen als anderen, en, indien die nalaatig zijn om ter school te komen, die geen, die over dezelve het opzicht hebben, daar van terstond kennis geven.

7e. Eindelijk zal hij niet vermogen des Dingsdags of op andere dagen, in de uren van schooltijd, zich zonder dringende redenen na stad te begeven, noch zonder consent van de plaatselijke schoolopziener.

Artikel 2 en 3 hebben betrekking op de bijbaan-tjes.

Als voorlezer en voorzanger zal hij gehouden zijn:

1e. Nooit des Zondags of op andere dagen, als

er openbare kerkdienst gehouden word, voor plezier uit te gaan, ten einde hij, gezond zijnde, den kerkdienst in eigen persoon waarneme, tenzij hij van den Predikant permissie verzoeken en verkrijge, om de zekere nu of dan om dringende redenen te laten verrigten door eenen anderen dien de Predikant als dan zal toelaten of gelieven goed te keuren.

2e. In het voorlezen en zingen zal hij de orders volgen, die hem door den tijdelijken leeraar zullen gegeven worden, en tot dat einde dezelve voor iedere kerk-tijd komen vragen, en dan ook vernemen of er kan worden opgeluid.

Als koster van 's Heer Abtskerke zal hij verplicht zijn:

1e. Den Predikant en den Kerkenraad in alles, waarin zij het noodig zullen oordeelen, ten dienst te staan, hetzij in het bijtijds verzoeken van Predikanten of Proponcenten, die hem zullen worden aangewezen als de plaats vacant is, of anderszins; hetzij in het ordentlijk beleggen en oppassen van de gewone en buitengewone of gecombineerde vergaderingen, en dat alles op zoo een tijd of plaats als hem door den Praeses der vergadering zal worden te kennen gegeven. Ook zal hij zorgen, dat er een behoorlijk turfvuur aangelegt en in brand is tegen dat de vergadering des winters bijeenkomt, te rekenen van October tot de eerste vergadering in April, zullende hij ook aan de vergadering pennen, papier en inkt bezorgen.

2e. De classicale brieven, die ter lezing worden rondgezonden, zal hij volgens de opgegeven lijst moeten bezorgen.

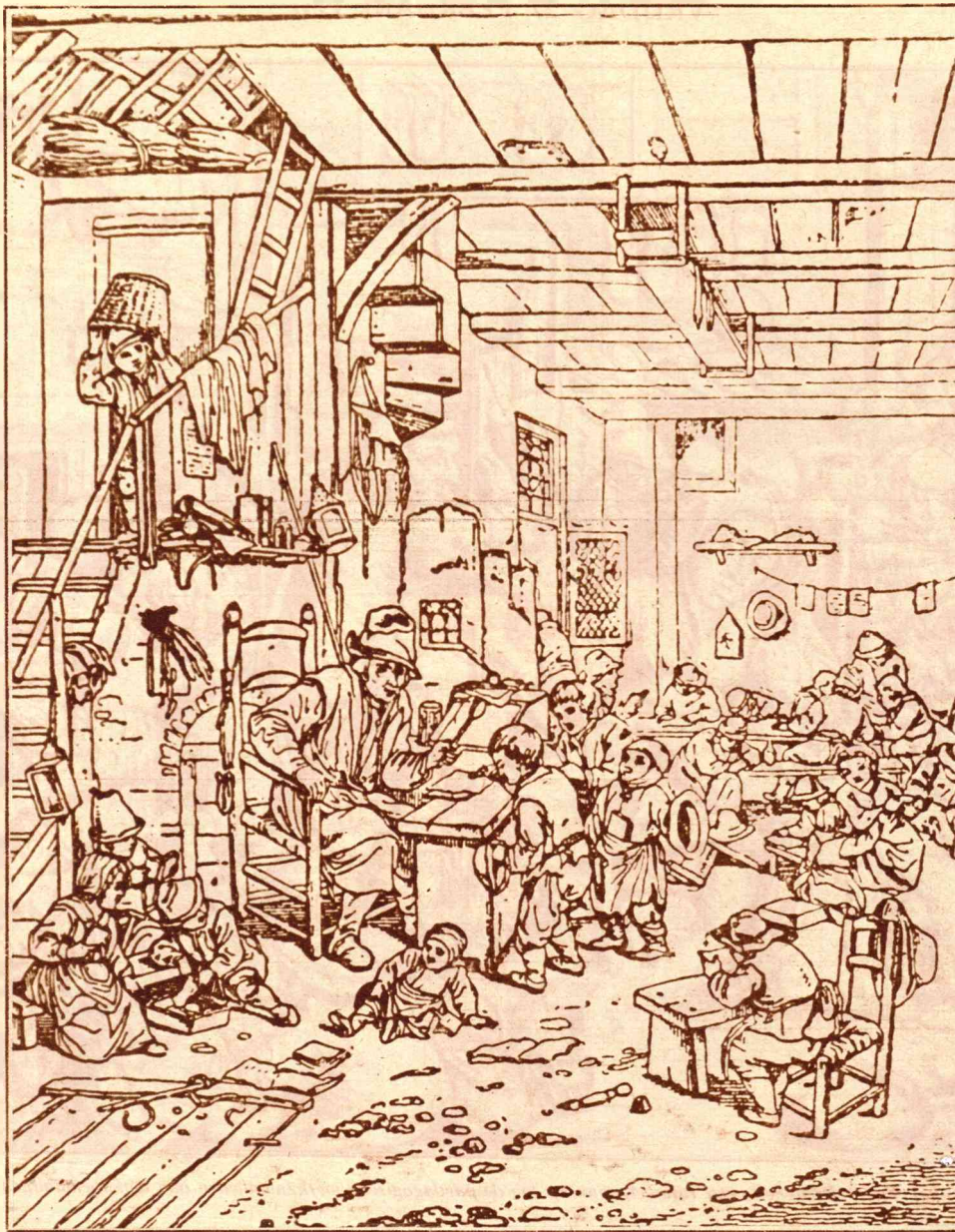
3e. Bij de catechisatie, die de Predikant houdt, voor een vuur zorgen.

4e. Des Zondags zorg dragen, dat van den 1en November tot den laatsten Maart de leden van het gemeentebestuur en van den Kerkenraad van 's Heer Abtskerke, den Predikstoel en de Predicantsvrouwenbank van goede stoven met turfkolen voorzien zijn, zullende 'n ieder hem tot dat einde een stoof moeten bezorgen.

De leden van het gemeentebestuur van Sinoutskerke en van den Kerkenraad van gezegde plaats moeten van hetzelfde voorrecht genieten (?) mits betalende $\frac{1}{4}$ in de turf, hetgeen de koster dan zal worden aangezegd.

5e. Ook zal hij het water tot den heiligen Doop ders zomers koud en des winters matig warm beschikken, de tafel tot het H. Avondmaal toerichten, 't tafelkleed en de servet zuiver, benevens de bekers en schotel glanzig en rein doen bestellen, en dezelve na het H. Avondmaal zorgvuldig bij hem bewaren, zullende ook het brood en de wijn door hem bij tijds besteld en gehaald worden, daar en zooals de Predikant hem zal ordonneren.

6e. Hij zal nauwkeurig op 't huiswerk passen, en zorgdragen dat de klok en wijzer zoo na mogelijk met de zon overeenkomen, zullende hij op alle werkdagen 't gansche jaar door, de kleine klok driemaal daags luiden, des morgens ten 8, des middags ten 12, en des avonds ten 7-uuren : dog des Zondags

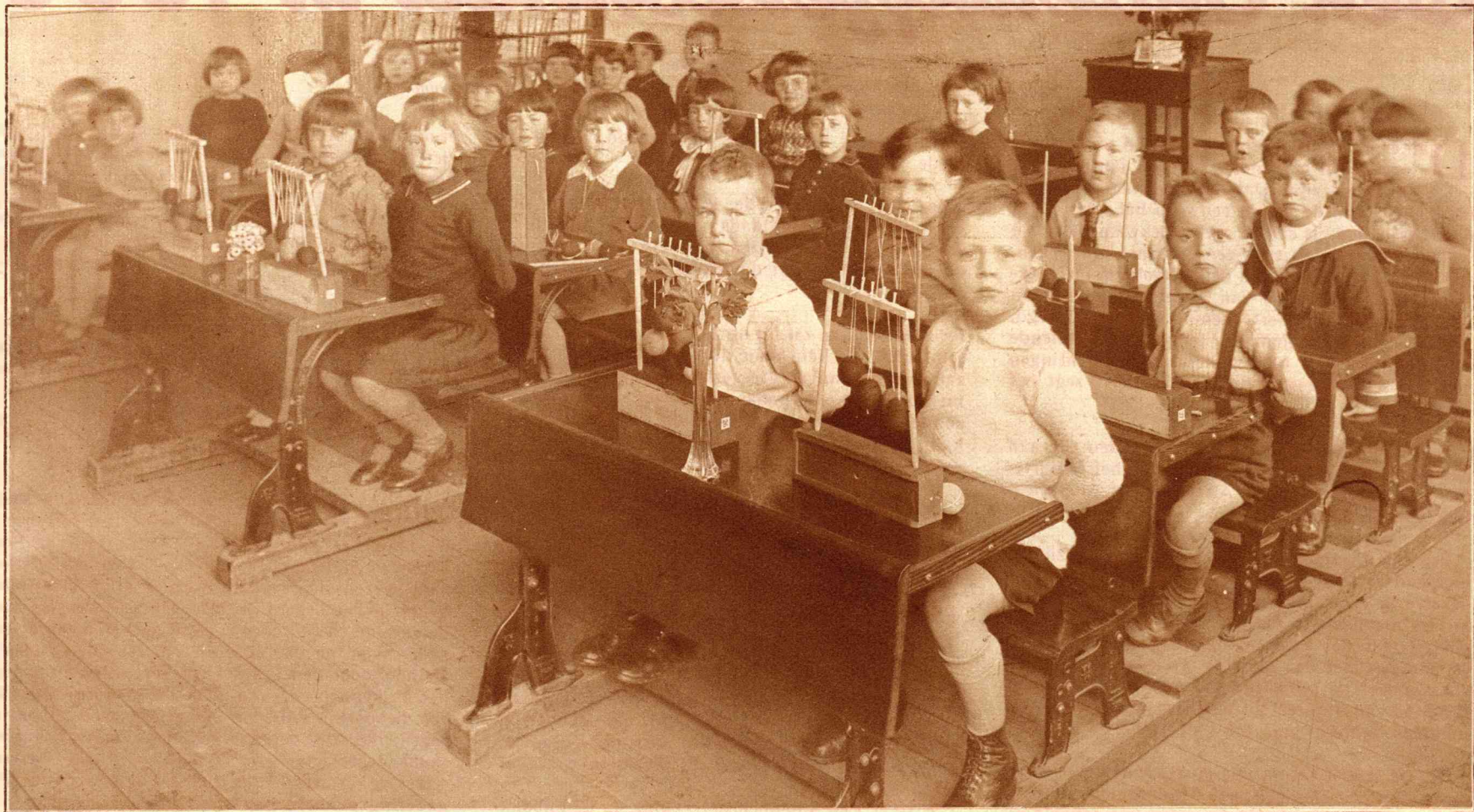
Een school, door Adriaan van Ostade.

de orders volgen, die hem gegeven zijn, of nog omtrent het luiden mogten gegeven worden, alsmede op andere Kerktijden.

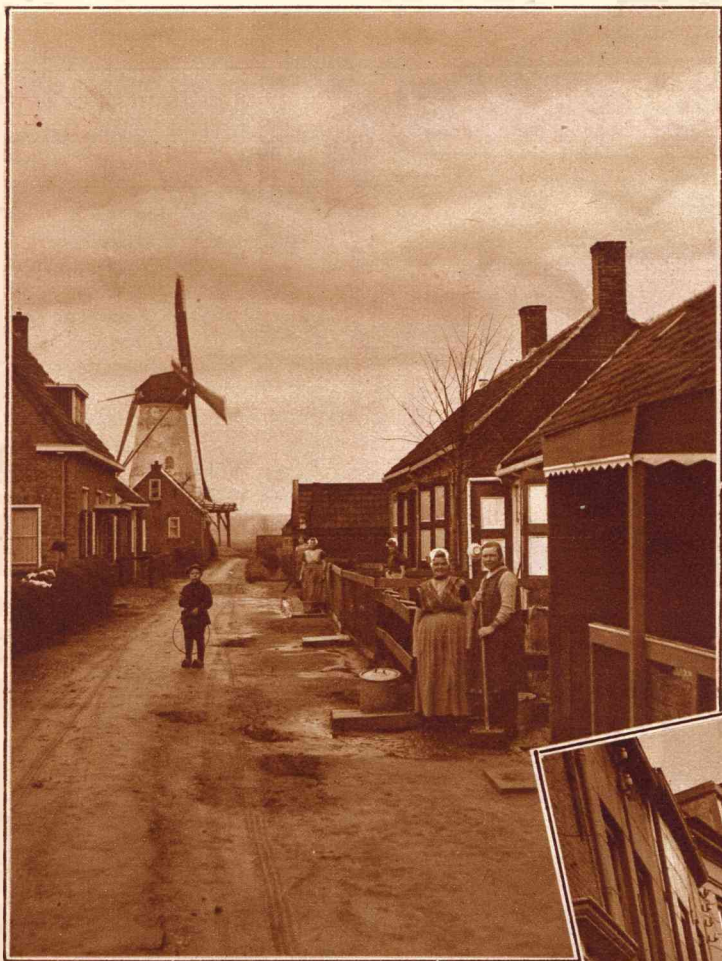
7e. Eindelijk zal hij na ieder Kerktijd des Predikants Bijbel moeten toesluiten, en ten minste twee maal in elk jaar voor ieder H. Avondmaal de kerk en school te 's Heer Abtskerke doen stofsen, uitvagen en met water laten schoon schuuren; alsmede den Predikstoel, den tuin, (!) de ambagtsheeren- en schepenenbank, benevens die van den Kerkenraad, en de Predikantsvrouwenbank wel zuiveren — met wit zand bestrooijen — de kussens, telkens als zij gebruikt zijn, opschudden, en de verdere gestoeltens onderhouden, zullende hij tot dat einde de noodige stoffers, vagers, bezemen en dwijlen van den kerkmeester verzoeken, of anders op order van den ontvanger der kerkmiddelen koopen of laten koopen.

Hier onder volgt nog de verklaring van den benoemde: „Dit reglement en alle plichten daar in vervat, belove ik getrouw en met Gods hulpe te willen en te zullen nakomen.” (volgt handteekening).

Men ziet, dat het in vroeger jaren gemakkelijker was te zeggen, wat de schoolmeester niet, dan wat hij wél was. Of al deze voorschriften in de praktijk zoo „getrouw en heilighijk” werden nageleefd? We vermoeden, dat er wel de noodige soepelheid bij zal zijn toegepast. Maar in ieder geval kunnen we zeggen, dat de taak van den onderwijzer in onzen tijd, en in uitgebreidheid en in belangrijkheid gewonnen heeft. LEO VAN BREEN.

Een aardig contrast met de middeleeuwsche schoolafereelen levert dit aardige, ordelijke en rustige kijkje in een moderne kinderklas.

Een eenvoudig hoekje van het landelijke Rilland onder dreigende regenluchten.

De Dorpsstraat van Krabbendijke op een regenachtigen navinterschen dag.

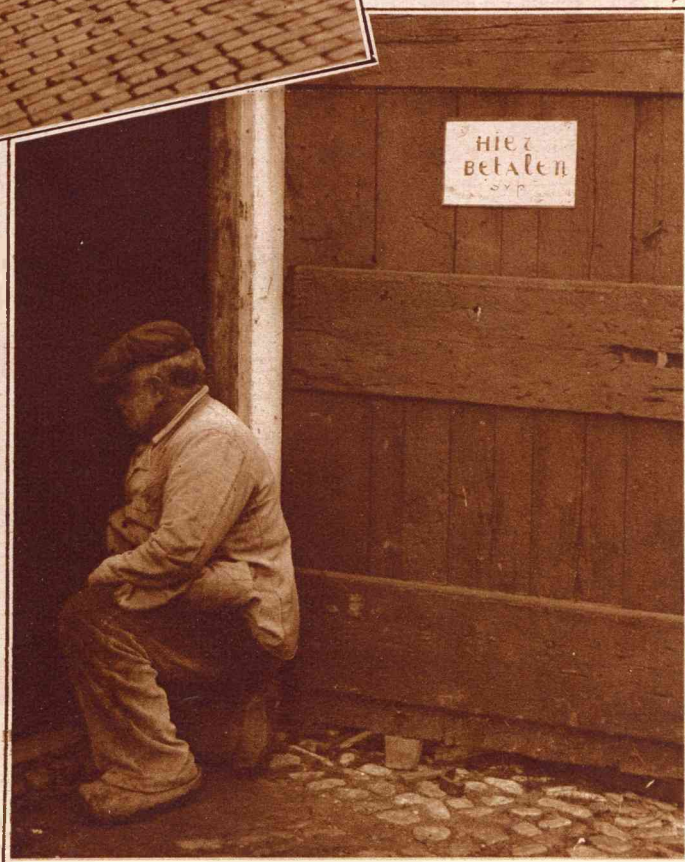
Het Groenenvoud te Vlissingen beantwoordt niet bepaald aan zijn dichterlijken naam. Maar schilderachtig is het er toch.

ONDER
FEBRUARI
LUCHTEN

De aankomende huisvrouw.

Een Zeeuwsch Betaalkantoor.

Als het koud is, organiseert de Arnemuidensche jeugd hardloophwedstrijden op het schoolplein. De deelname is groot genoeg, zooals u ziet.

DE MOLENSTEEG TE ROTTERDAM

DE MOLENSTEEG TE ROTTERDAM IS NAUW EN DE VERKEERSMOEILIKHEDEN ZIJN ER SOMS GROOT. MEN HEEFT VANUIT DE MOLENSTEEG EEN TYPISCH KIKJE OP DEN OUDEN, TROUWEN ST. LAURENSTOREN.

HET HOOGERE DOEL

DOOR O. HENRY

Curly, de zwerver, schoof langzaam naar de toonbank met broodjes en andere eetwaren toe. Hij bemerkte, dat de bar-houder zijdelings naar hem keek en bleef stilstaan met 't air van 'n zakenman, die juist in 'n groot restaurant gedineerd heeft en nu op 'n vriend staat te wachten, die hem in zijn auto mee zou nemen. Curly's talent als tooneelspeler was wel tegen die taak opgewassen, maar zijn aankleding deugde er niet voor.

De bar-houder kwam als toevallig achter het buffet te voorschijn, keek naar het plafond, alsof hij daar de oplossing zocht van een kruisraadsel en wendde zich zoo plotseling tot Curly, dat de zwerver zoo gauw geen excuus bij de hand had. Onweerstaanbaar, maar zoo bedaard, alsof hij het zonder eenige kwade bedoeling deed, duwde de drankschenker Curly naar de openslaande deuren toe en trapte hem eruit met een gezicht, alsof het hem werkelijk speet. Dat is zoo de manier in Zuid-West-Amerika.

Curly stond bedaard uit de goot op. Hij voelde geen woede noch wraakzucht tegen den man, die hem eruit gegooid had. De vijftien jaar, die hij van zijn twee en twintig als zwerver had geleefd, hadden zijn zenuwen tegen zulke gevoelens gestaald. Scheldwoorden en trappen liet hij langs zijn koude kleeren heenglijden. En speciaal tegenover de beledigingen en mishandelingen van kroeghouders toonde hij zich voor naam onverschillig. Van nature waren ze zijn vijanden; en onnatuurlijk genoeg waren ze vaak toch zijn vrienden. Hij waagde het telkens met ze op goed geluk af.

Eenige oogenblikken bleef Curly in het smalle, slecht geplaveide straatje staan. San Antonio was hem nog steeds een raadsel. Drie dagen was hij nu reeds een niet betalende gast van die stad, waarin hij beland was op een open goederenwagen van de I. & G.N. spoorweg, omdat Greasy Johnny hem verteld had, dat het daar in die stad een echt luilekkerland was. Curly vond, dat Johnny hem maar zoo half en half geraden had. Er heerschte wel een zeker zorgeloze, royale, bandeloze gastvrijheid. Maar na de ondervinding door hem opgedaan in de drukke, zakelijke, goed geregelde steden van het Noorden en Oosten, viel de stad zelf hem toch nog al tegen. Men wierp hem hier wel vaker een dollar toe, maar al te vaak kreeg hij een gemoedelijken, maar harden trap er achteraan. Eens had een troep wat al te vroolijke cowboys hem op de Military Plaza met een lasso gevangen en hem over het plein door het zwarte stof heengesleurd, totdat geen fatsoenlijke voddenraper meer een cent voor zijn kleeren gegeven zou hebben. De kronkelende, nauwe, telkens op hetzelfde punt uitkomende straatjes maakten hem in de war. En dan was er een riviertje, dat met veel bochten dwars door de stad liep, zoo talloze malen door eenzelfde soort bruggetjes overspannen, dat Curly het er bijna van op zijn zenuwen kreeg. En de laatste kroeghouder droeg groote schoenen

De kroeg stond op een hoek. Het was acht uur. Menschen, die uitgingen en menschen, die naar huis terugkeerden, liepen tegen Curly aan op het smalle trottoir. Tusschen de huizen aan zijn linkerhand bemerkte hij een opening, die een doorgang bleek te zijn. Het was donker in die steeg, behalve op een lichtplek na. Waar licht was, daar woonden natuurlijk menschen. Waar 's avonds in San Antonio menschen bij elkaar waren, daar was allicht eten en zeker drinken te krijgen. Dus ging Curly op het licht af.

De lichtplek kwam uit het café van Schlegel. Op het trottoir, vlak voor de deur, raapte Curly een oude enveloppe op. Misschien had er wel een chèque van duizend dollar in gezeten. Maar nu was ze leeg, maar op het adres las de zwerver: Mr. Otto Schlegel en diens adres en het postmerk was uit Detroit.

Curly ging het café binnen. En nu hij in het volle licht kwam, was het hem duidelijk aan te zien, dat hij een jarenlang zwerversleven achter den rug had. Hij bezat niets van de zindelijkheid, aan den gewieksten en berekenden zwerver eigen. Zijn plunje bestond uit afval van een dozijn modes. Twee schoenfabrieken hadden samengewerkt aan

zijn schoenen. Hij wekte vage herinneringen aan mummies, wassen poppen, Russische bannelingen en schipbreukelingen op een afgelegen eiland. Zijn gezicht was tot bijna aan zijn oogen bedekt met een dichten kroezigen baard, dien hij met een zakmes wat in orde hield. Licht blauwe oogen vol norschheid, vrees, sluwheid, brutaliteit en kruiperigheid verrieden de ziels-ellende, die hij reeds had doorgestaan.

De gelagkamer was klein en de geuren van eten en drank streden er om den voorrang. Varkensvleesch en koollucht overheerschten alles. Achter het buffet was Schlegel zelf met een bediende bezig, wien het zweet met stralen langs zijn gezicht liep. Heete Weener-worst met zuurkool werden aan de bierdrinkers voorgediend. Curly schuifelde naar de toonbank toe, kuchte eens hol en vertelde tegen Schlegel, dat hij een werkeloze meubelmaker uit Detroit was. Het gevolg was, dat hij zijn pot bier met zuurkool kreeg.

„Heb je soms Heinrich Strauss gekend in Detroit?” vroeg Schlegel.

„Of ik Heinrich Strauss gekend heb?” herhaalde Curly bijna aandoenlijk. „Nou, en of... ik wou, dat ik een dollar had voor elk spelletje kaart, dat ik met hem gespeeld heb... bijna iederen Zondagmiddag.”

Die diplomatieke zet bezorgde hem nog een bord eten met een glas bier. En daarop schoof Curly, die heel goed wist hoever hij gaan kon, ongemerkt de sombere straat op. En toen vooral begon hij te voelen, hoe ongezellig het in die Zuidelijke stad wel was. Er was niets te bespeuren van de vroolijkheid buitenshuis en de schittering en muziek, die zelfs in de armste steden van het Noorden toch altijd nog een zekere afleiding geven. Hier werden, hoe vroeg in den avond het ook was, de sombere, uit ruwe steen opgetrokken huizen gesloten en gegrendeld, om er de dampige atmosfeer buiten te sluiten. De straten waren niet veel meer dan spleten, waar-doorheen de wazige nevelsluiers der rivier zweefden. Als hij er door heen liep, hoorde hij lachen en rinkelen van geld achter de duistere vensters en muziek van banjo's en gitaren. Maar al die gemakkelikheden bleven binnenshuis en men kende nog geen publieke gezelligheid in San Antonio.

Maar eindelijk sloeg Curly, al rondzwervend, den hoek om van weer zoo'n verlaten straat en stiet op een luidruchtigen troep van koeienknechts der omliggende hoeven, die feestvierden op de houten waranda van 'n oude houten kroeg. Een groote schaapsherder, die zich juist naar 't buffet wilde begeven, sleepte Curly mee, als een verdwaald schaap van zijn kudde. De koeien- en schapengrootheden haalden hem in als een nieuw ontdekte diersoort, en begonnen hem met veel lawaai op sterk water te zetten. Maar na een uur strompelde Curly alweer naar buiten, omdat de belangstelling van zijn nieuwe vrienden al even spoedig

Twee, die elkaar veel te vertellen hebben.

gedaald was als opgewekt. Vol drank van de minste soort en volgestopt met eten, kwelde hem alleen nog maar de vraag, waar hij ergens zou kunnen slapen. Het was begonnen te regenen, een druilerige, kille regen, zooals die zooveel in Texas valt, die de menschen in een saaie bui brengt en de warme steenen van huizen en straten doet dampen en stoomen.

Curly slenterde de eerste de beste kronkelende straat in, zoo goed en zoo kwaad als zijn voeten hem dragen wilden. Aan het einde gekomen, op den oever der slingerende rivier, bemerkte hij een openstaande poort in een steenen muur. Daarbinnen zag hij kampvuren en een rij lage, houten schuren langs de drie zijden van den ringmuur gebouwd. Hij ging door de poort naar binnen. In de schuren stonden paarden aan de ruif te eten. Wagens en karren stonden overal in het rond met de paardentuigen achteloos over de dissels en lemoenen geworpen. Curly begreep, dat hij in een open stalling was beland, zooals de handelaars in de stad er voor hun klanten uit den omtrek op na houden. Er was geen mensch te zien. Ongetwijfeld zaten de voerlui ergens in de stad en in zijn haast om van de stadsgenoegens te gaan genieten, had denkelijk de laatste de poort open laten staan.

Curly had gegeten als een hongerige boa en gedronken als een dito kameel en was dus niet in een stemming om op een langdurig onderzoek uit te gaan. Zwaaiend waggelde hij naar den eersten den besten wagen toe, dien hij in het duister kon onderscheiden. Het was een tweespanswagen met een witte huif er overheen. De wagen lag halfvol met stapels leegde wolkzakken, een paar groote bundels opgerolde grijze dekens en een troep balen, kisten en dozen. Een nuchter mensch zou terstond gezien hebben, dat het benodigdheden voor een of andere hoeve waren, die den volgende morgen zouden worden weggebracht. Maar de versufte geest van Curly zag er niets anders in dan warme zachtheid en beschutting tegen de kille vochtigheid van den nacht. Na verscheidene mislukte pogingen overwon hij de zwaartekracht tenslotte in zooverre, dat hij langs een wiel omhoogklauterend, zich voorover kon laten vallen op het zachtste en beste bed, dat hij, in maanden gehad had. Instinctmatig werd hij een holendier en groef zich een weg als een prairiehond naar omlaag tusschen de zakken en balen en dekens, totdat hij eindelijk zoo lekker en warm als een beer in zijn hol lag. Drie nachten lang had Curly slechts bij stukjes en brokjes geslapen, huiverend en rillerig van de kou. Toen dan ook ditmaal Morpheus zich gewaardigde hem met zijn bezoek te vereeren, pakte Curly den mythologischen ouden heer zoo stevig beet, dat het een wonder was, dat er op heel de wereld nog iemand anders ook maar iets van diens weldaden genoot.

Op de Cibolo Ranch stonden zes koeienjongens te wachten voor de deur van het magazijn. In de buurt stonden hun ponies te grazen, vastgebonden volgens de gewoonte in Texas, dat is te zeggen, heelemaal niet vastgebonden. De teugels waren gewoonweg over den kop van het paard heen op den grond geworpen en het is wel een bewijs voor de kracht van gewoonte en verbeelding, dat ze op die manier beter aan hun plekje gekluisterd zijn dan met een duimdik touw om een stevigen eikenstam.

Deze koeherders dan hingen daar wat rond met een stukje bruin sigarettenpapier in hun vingers en scholden vriendschappelijk maar zonder ophouden op Sam Revell, den magazijnknecht. Sam stond in de deur, speelde met de rood elastieken banden om zijn overhemdsmouwen en keek liefkoozend naar zijn knalgele schoenen, het eenige paar, dat in een omtrek van veertig mijlen te

vinden was. Zijn misslag was heel ernstig geweest en hij putte zich beurtelings uit in verontschuldigingen en in bewondering voor zijn prachtig schoeisel. Hij had verwaarloosd, om den voorraad tabak van de ranch op peil te houden!

„Heusch jongens, ik was stellig van meening, dat er nog een kistje onder de toonbank stond,”

In de Brugstraat te Alphen a.d. Rijn.

verzekerde hij nederig, „maar het bleken patronen te zijn.”

„Je hebt bepaald happendicitis gekregen,” zei een der cowboys. „Ze hadden je een klap op je kop moeten geven met het achtereinde van een karwats! Ik ben negen mijlen ver komen rijden om wat tabak; en ik vind het iets onnatuurlijks en onwaarschijnlijks, dat ze jou nog in leven laten.”

„Toen ik wegreed, rookten de jongens al gedroogd gras en mesquiteblaren,” zei Mustang Taylor, de paardentemmer van het Drie Olmen Kamp. „Ze verwachten me om negen uur terug. Ze zitten allemaal op me te wachten, met papiertjes in handen, om tenminste, voordat ze naar bed gaan, nog iets fatsoenlijks te rooken te krijgen. En dan zal ik hun moeten vertellen, dat dat ezelsveulen met zijn rooie oograndjes, zijn schapenkop en zijn zwavelgele pooten... dat die Sam Revell met zijn mooie overhempie aan, niet voor tabak gezorgd heeft!”

Gregorio Falcon, de Mexicaansche veedrijver, en de beste lassowerper van de Cibolo Hoeve, duwde zijn zwaren met zilvergeborduurden strooien sombrero achterop zijn dikke zwarten krullenkop en zocht al zijn zakken na, om wat kruimeltjes van het kostbare kruid te vinden.

„Ah, Don Samuel,” zei hij verwijtend, „maar met Castiliaansche vormelijkheid, „neem mij niet kwalijk. Zij zeggen, dat de konijn en de schaap de meest kleine sesos... hoe noemt u dat ook weer... o ja... hersens hebben, niet? Ik dat niet kan gelooven, don Samuel... excuse me. Ik denk, dat menschen, die niet voor rooktabak zorgen, dat die nog veel kleiner... maar u neemt me toch niet kwalijk, don Samuel?”

„Kom, wat geeft 't nou, daar aldoor over te herkauwen, jongens,” zei Sam, terwijl hij zijn schoenen met een rood-gelen zakdoek opwreef. „Ranse heeft Woensdag een bestelling voor tabak

naar San Antonio meegenomen. Bancho kwam gisteren terug met Ranse z'n paard; Ranse zal den wagen zelf terugrijden. Er was niet veel vracht... alleen wat wolkzakken en dekens en spijkers en blikjes perziken en nog een en ander, wat we noodig hadden. Ik reken er vast op, dat Ranse vandaag nog terugkomt. Hij gaat altijd vroeg op weg en hij rijdt als een gek zoo hard en hij zal hier nog wel vóór zonsondergang zijn.”

„Welk span heeft hij?” vroeg Mustang Taylor met een beetje hoop in zijn stem.

„Den tentwagen met de schimmels,” zei Sam.

„Nou, dan wacht ik nog effen,” zei de temmer. „Die vreten kilometers. Maak jij maar een blikje groene pruimen voor me open, Sam, in afwachting van wat beters.”

„Mij een blikje abrikozen,” bestelde Poky Rodgers. „Dan wacht ik ook nog wat.”

De tabaklooze koejongens gingen op hun gemak op de stoep van het magazijn zitten. Binnen sloeg Sam met een bijl de deksels van de blikjes vruchten af. Het magazijn, een withouten gebouw, dat niet veel meer was dan een schuur, stond op zoowat vijftig meter van de hoeve. De omheinde paardenwei was erachter; en nog verderop stonden de wolschuren en de scheerhokken... want op de Cibolo Ranch werden zoowel koeien als schapen gefokt. Op korten afstand achter het magazijn waren de met gras afgedekte hutten der Mexicanen, die op de Cibolo Ranch in dienst waren.

De hoeve zelf bestond uit vier ruime vertrekken, met wanden van gepleisterd adobe-gras en een houten aanbouw van twee vertrekken. Rondom het heele gebouw liep een galerij van twintig voet

breed. Het huis lag tusschen zware eiken en olmen aan een meertje, een lang, smal en heel diep meer, waaruit tegen den avond groote visschen opsprongen en met veel lawaai weer in het water terugplonsten. Van de boomen hingen slingers en groote bossen grijs mos. De Cibolo Ranch had werkelijk veel meer weg van een Zuidelijke dan van een Westelijke hoeve. Ze zag eruit, alsof de oude „Kiowa Trusdell” haar meegebracht had uit de lage landen langs de Mississippi, toen hij in '55 met zijn geweer onder den arm naar Texas gekomen was.

Maar al bracht hij dan ook niet zijn voorvaderlijk huis mee, hij had toch wel een soort familiegoed bij zich, dat nog duurzamer was dan steen of hout. Hij bracht de eene helft van de familieveete tusschen de Truesdells en de Curtissen mee. En toen een Curtis de Rancho de los Olmos, op zestien mijl afstand van de Cibolo Ranch kocht, was het vaak rumoerig op de met cactus begroeide vlakten en in de chaparralboschjes van het Zuidwesten. In die dagen zuiverde Truesdell het kreupelhout van menigen wolf en tijgerkat en poema; en een of twee van de familie Curtis kregen bij wijze van grafmonument een keeppie op zijn geweerkolf. Een van zijn broers begroef hij met een kogel van een Curtis in zijn longen aan den oever van het meer van Cibolo-Ranch. En toen de Kiowa Indianen hun laatste plundertocht ondernamen naar de hoeven tusschen de Frio en de Rio Grande, verdelgde Truesdell aan het hoofd van zijn ruiters hen tot den laatsten man en verwierf daardoor zijn bijnaam. Door het aangroeien der kudden en den aankoop van land kwam de groote welvaart. En tenslotte kwam de ouderdom en de bitterheid, als hij met zijn lange, sneeuw witte haren in de beschaduwde galerij der Cibolo hoeve zat te grommen als de poema's, die hij neergeschoten had. Maar de ouderdom kon hem niet zooveel schelen; die was de reden niet, waardoor zijn leven verbitterd werd. Die bitterheid werd veroorzaakt door het feit, dat Ramson, zijn eenigen zoon, wilde trouwen met eene Curtis, de laatste overgeblevene van de gehate familie.

(Wordt voortgezet)

Middagdruchte langs de schilderachtige Hypolitus-buurt. Men rept zich naar huis om den inwendigen mensch te versterken.

DE STAD DELFT

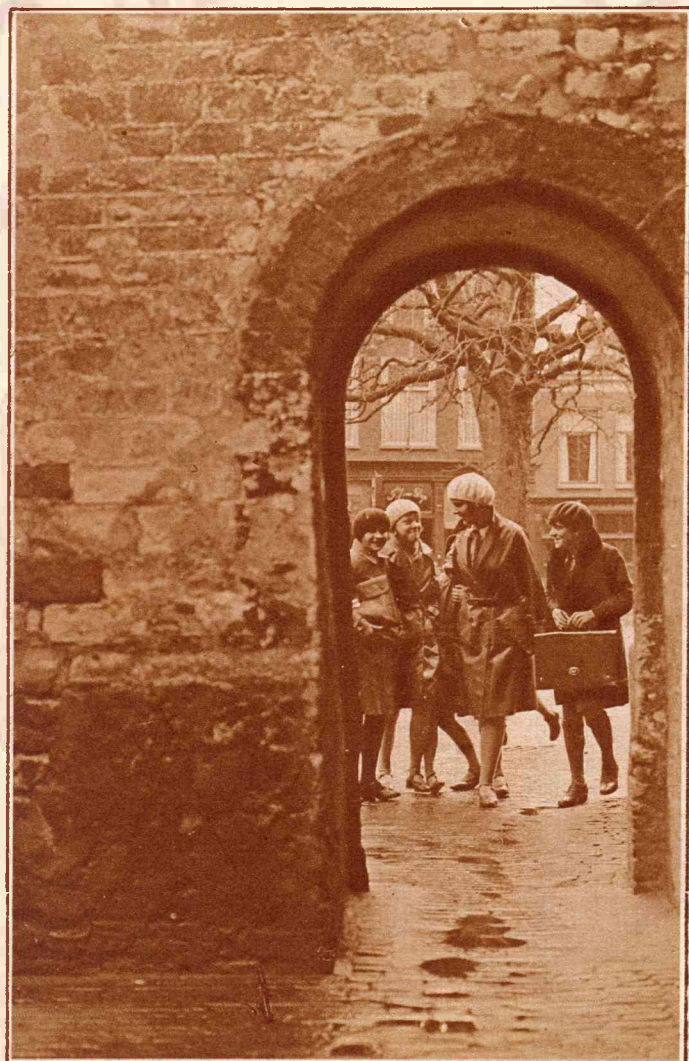
De rooker in den dop: Hij probeert 't maar eens, doch 't is niet „echt” hoor.

De molen te Delft, met den meest poëtischen naam: „de Roos” is thans geheel gerestaureerd en kan weer lustig draaien.

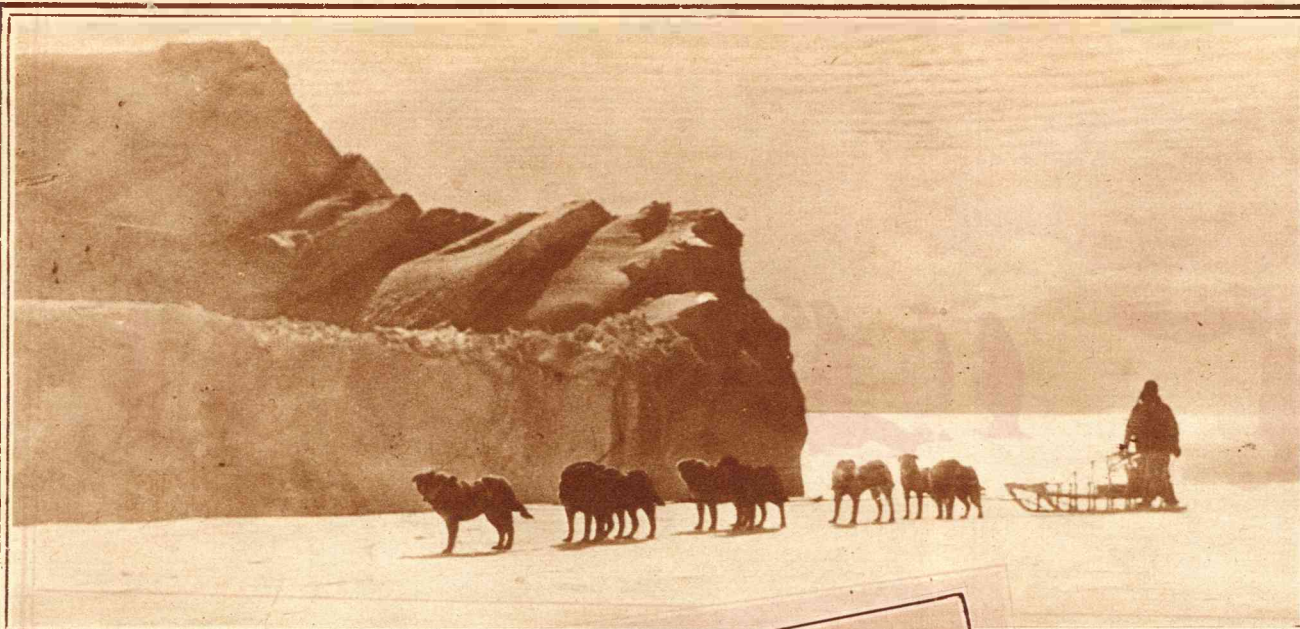
„Fijne „vischjes”, mijnheer, en niet duur.”
Een aardig vischmarkt-kiekje te Delft.

Over de Groote Markt. Er is daar steeds passage in alle richtingen.

← „Voor de poort.”

Byrd's Zuidpool-Exp

't Vreemde Poollicht toovert ons ijsbergen, menschen en dieren als spookachtige schaduwen voor.

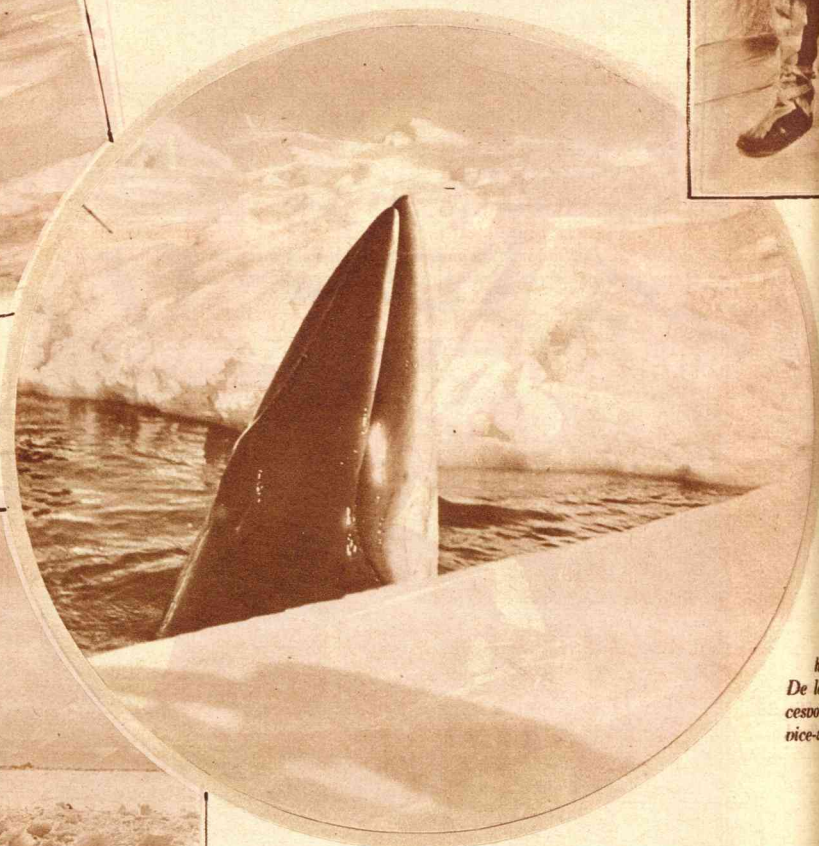

Om op de ijsvelden te kunnen starten en landen, waren de poolvliegtuigen voorzien van sleden in plaats van wielen.

Met twee zeeschepen, vier vliegtuigen en een bemanning van meer dan zestig koppen is Byrd's expeditie naar de Zuidpool waarschijnlijk wel de zorgvuldigst uitgeruste geweest in de historie van het Pool-onderzoek. — En niet minder verblijvend dan haar wetenschappelijke resultaten is wel het feit, dat zij in de bewoonde wereld terugkeerde, na een verblijf van veertien maanden in de koudste en meest troosteloze en onherbergzame oorden van het aardoppervlak, zonder een enkel ernstig ongeluk of het verlies van ook maar één man. Dezer dagen zal men in een onzer theaters de merkwaardige film kunnen bewonderen, welke twee Paramount-operateurs, die aan de expeditie deelnamen, hebben vervaardigd in dit barre, grootendeels

De leiders van de succesvolle expeditie, vice-marskmal Byrd.

Waarom deze inham in de Ross-ijswaai Walvischbaai genoemd wordt.

In het land zonder v

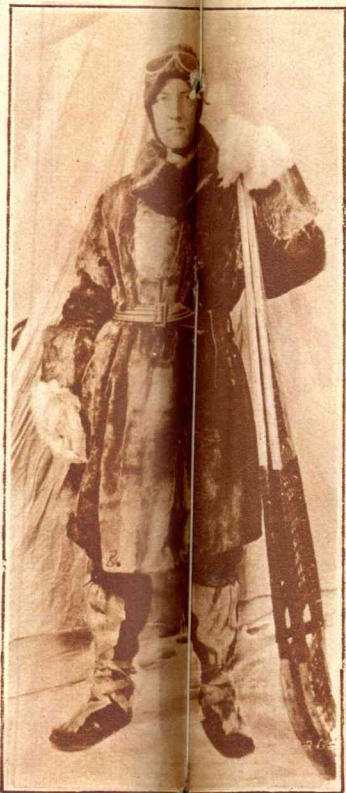

Een ijsberg in het laatste stadium vanerval en verbrokkeling.

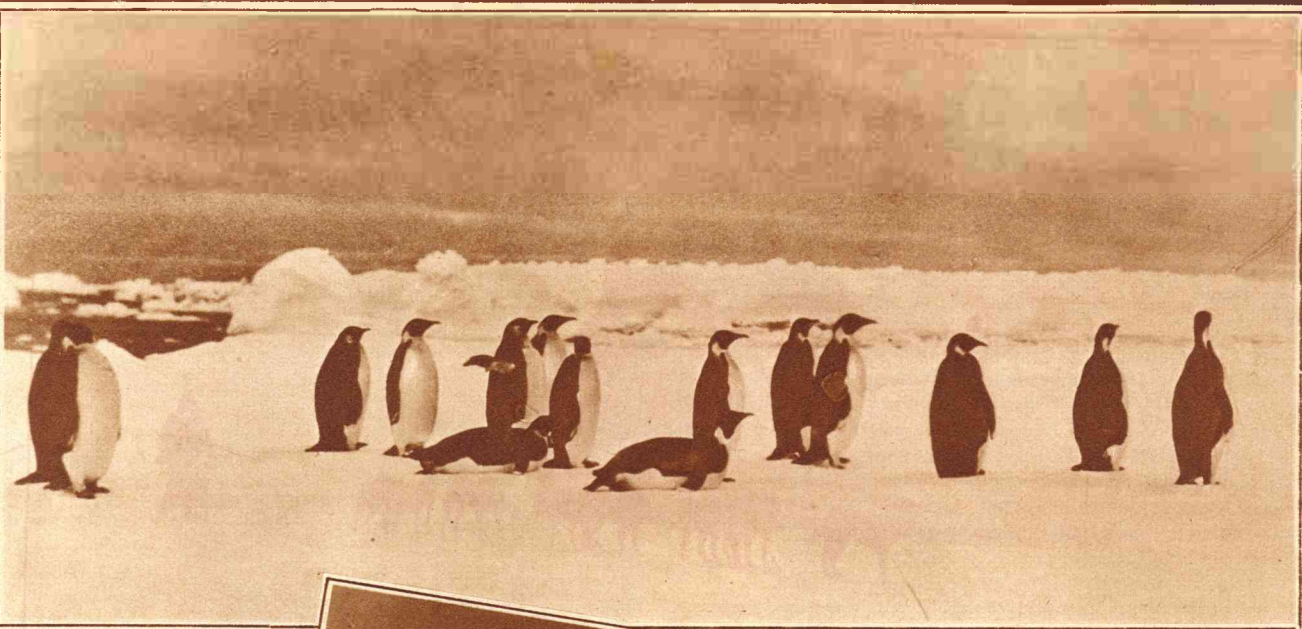
nooit eerder door menschen betreden land. De wreedte schoonheid van deze ongeziene wereld, haar bijna ongestoorde zwijzaamheid, haar weinige, maar merkwaardige, levende bewoners zal de geluidsfilm ons voortooveren, evenals het zware en moeilijke werk, dat de expeditie heeft verricht om de voorgenomen exploraties te volvoeren. De City of New-York, het hoofdvaartuig der expeditie, bereikte op 25 December 1928 den rand van het Ross-ijsveld, en drie dagen later werd als basis voor de expeditie gekozen de Walvisch-Baai, dicht bij de plaats, waar in 1911/12 de expeditie van Amundsen haar basis gelegd had. De plek werd Klein-Amerika gedoopt en hutten, huizen en schuren werden er opgericht voor de 42 man, die zouden blijven overwinteren. Eveneens een radiostation werd er ingericht, dat de verbinding met de buitenwereld

Op 18 Februari 193 Klein-Amerika om op 10 Maart werd houden terugkeer op ontdekkingsvluchten medewerkers in sta overzien, te fotografeerde witte plekken van het opschrift voorzien waren, tot De meest optimistische overtroffen: het tot ongeveer 240.000 kante kilometer, te een nog veel groter rein door de vliegtuigen reeds terloops is verk

Byrd's Zuidpool-Expeditie

Paasch-parade op de Vijfde Avenue van de Walvisch-Baai: de keizerpinguïns, die plechtstatige Zuidpoolbewoners, houden optocht.

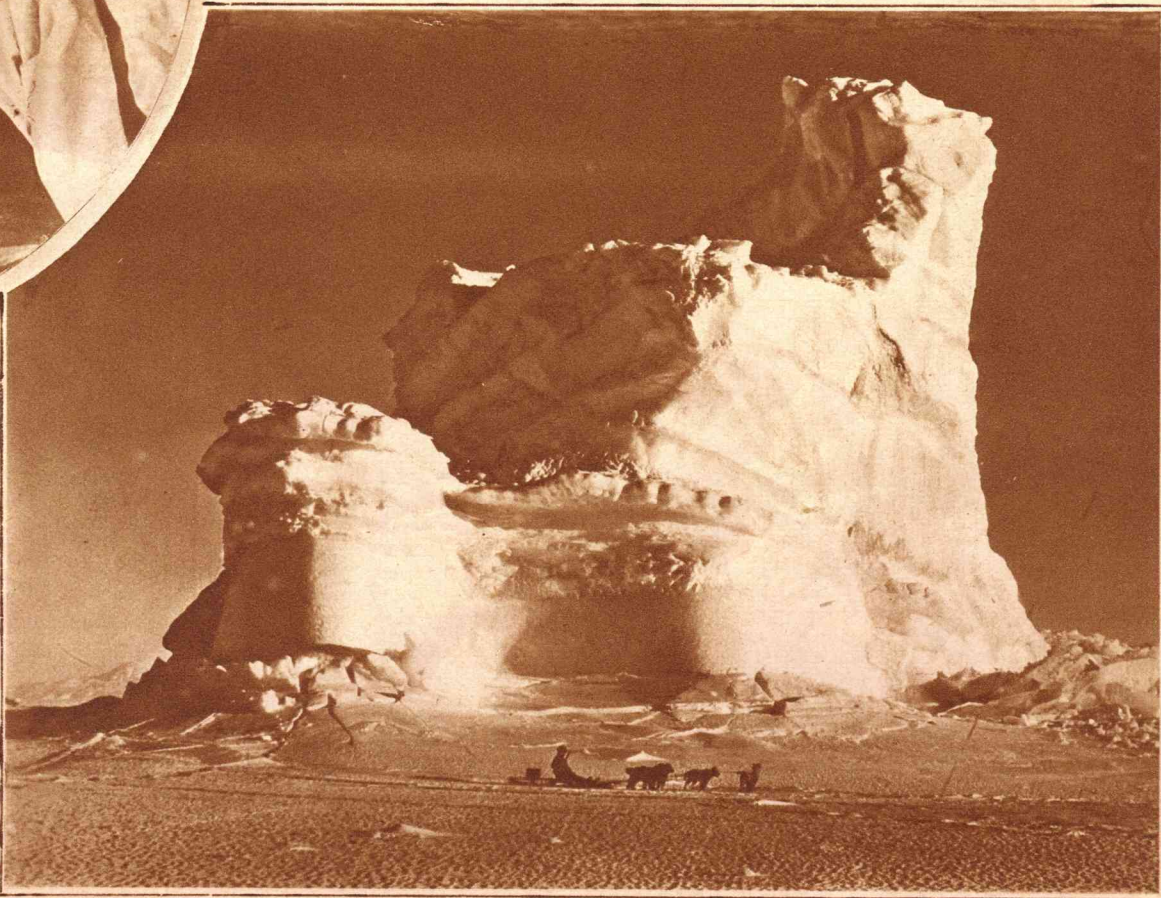
zou in stand houden. Gedurende Januari, Februari en Maart, voor de intrede van den langen Zuidpoolwinter, werden per vliegtuig en per slede reeds de voorbereidende tochten ondernomen, en daarna trok de expeditie zich voor zes maanden in het kamp van Klein-Amerika terug: gedurende drie dezer zes maanden verscheen de zon in 't geheel niet boven de kim; gedurende den overigen tijd slechts een uiterst kort gedeelte van den dag. Midden October van 1929 kon men weer met sledetochten aanvangen en in het laatst van November werd het weer mogelijk, vluchten te ondernemen, die hun bekroning vonden in den spannenden vliegtocht naar de Zuidpool op 28/29 November, een afstand van 1.680 mijlen, die in 19 uren werden afgelegd.

Foto hierboven: De leider der succesvolle expeditie, vice-admiraal Byrd.

Een slede-expeditie worstelt door het barre land op een dier late winterdagen, waarop de zon een korten tijd laag boven de kim verrijst en spookachtige schijnsels over de grillige velden werpt.

Een prachtig exemplaar van een ijsberg, dien de elementen den vorm hebben gegeven van een middeleeuwsch kasteel.

In het land zonder vrouwen.

Op 18 Februari 1930 bereikte de City of New-York opnieuw Klein-Amerika om de expeditieleden terug te voeren, en op 10 Maart werd te Dunedin op Nieuw-Zeeland de behouden terugkeer op 't feestelijkst bejubeld. Dank zij den ontdekkingsvluchten, die Byrd en zijn wetenschappelijke medewerkers in staat stelden, groote uitgestrektheden te overzien, te fotografeeren en in kaart te brengen, zijn verscheidene witte plekken op de Zuidpoolkaart, die totnogtoe van het opschrift Terra Incognita (onbekende streken) voorzien waren, tot in details nauwkeurig bekend geworden. De meest optimistische verwachtingen ten deze zijn nog overtroffen: het totale in kaart gebrachte gebied beslaat ongeveer 240.000 vierkante kilometer, terwijl een nog veel grooter terrein door de vliegtuigen reeds terloops is verkend.

land. De wreede d, haar bijna onge-
aar merkwaardige,
ons voortoveren,
ut de expeditie heeft
s te volvoeren. De
expeditie, bereikte
et Ross-ijsveld, en
expeditie gekozen
waar in 1911/12 de
legd had. De plek
huizen en schuren
opgericht voor de
ouden blijven over-
veneens een radio-
er ingericht, dat de
et de buitenwereld

ham in de Ross-ijs-
aai genoemd wordt.

EEN JONGETJE VAN ELF JAAR

Lewis Lloyd stond een sigaret te rooken met de handen losjes in de armsgaten van zijn gebloemd vest. Het liep tegen den avond en het was zwoel weer. Lloyd had copieus gedineerd en juist genoeg witten wijn gedronken om zich opgewekt en zorgeloos te gevoelen. Om elf uur zou hij Lya afhalen en met haar in Luxor gaan souperen. Lya was sedert eenige weken 't middelpunt, waar zijn gedachten om draaiden en tevens de oorzaak, dat hij al dien tijd de handen niet uit de mouwen had gestoken. Een paar duizend dollar zou hij dan ook heel goed kunnen gebruiken, hoewel hij er niet dadelijk om verlegen was.

DOOR
HANS
DELA
RIVE
BOX

„Avondblad, sir?”
Hij kocht de courant en keek uit naar een bank. Een eindje verder stond er een en langzaam wan-

Een onwetkend ei ver-
orbert hij op deze wijze.

EEN ARTIST THUIS

De Fox-filmspeler El Brendel houdt er in zijn vrije tijd eigenaardige gemoeinten op na. Achter zijn kamerdeur bespieden zijn vrienden zijn vreemde gedragingen.

delde Lewis Lloyd naar deze gemeenschappelijke zitplaats. Juist toen hij met een zucht van genot plaats had genomen, drong een wanhopig schreien tot hem door.

„Zeker een jengeland kind!” mompelde hij.

Het park was echter uitgestorven. Er drentelde een hond en een paar musschen koesterden zich behaaglijk in het nog lauwe zand naast het grindpad. Juist toen hij zijn aandacht vestigde op de voorpagina, klonk het geschrei harder en werden voetstappen hoorbaar. Lewis vouwde zijn courant dicht, zuchtte van ergernis en stond op. Kinderen waren hinderen, vond hij en als de meeste mannen kon hij geschrei heelemaal niet uitstaan. Plotse-ling zag hij van achter een boom een jongen van een jaar of twaalf te voorschijn komen.

„Ben je je moesie kwijt?” spotte Lewis. „Je moest je schamen zoo te keer te gaan, een jongen van jouw leeftijd!”

De jongen hield op met grienen en kwam aarzelend op den ander toe. Hij zag er zeer chique gekleed uit en onmiddellijk begreep de man, dat dit kind gefortuneerde ouders had.

„We wonen pas een week hier en nou ben ik verdwaald!” snikte hij.

Lewis haalde zijn schouders op en bekeek den jongen met bijzondere aandacht. Het kereltje had nota bene glacé handschoenen aan en in zijn rechterhand droeg hij een wandelstokje naar de laatste mode. Het was een dier zielig opgedirkte knapen, die domme ouders hebben met veel geld en weinig smaak.

„Waar woon je?” vroeg de man.

„Manhattan Hill!” was het gretige antwoord.

„Ben ik ver van huis?”

„Een mijl of zeven! Hoe oud ben je?”

„Elf!”

„Hoe heet je?”

„George Gustave Cutcliffe Biddle!”

„Wat?” schrok Lewis op, doch hij haastte zich zijn kalmte te houden.

„Zeker!” zei de jongen trotsch. „Ik ben de zoon van George Gustave Cutcliffe Biddle, den beroemden filmacteur, en mijn moeder is Barbara Walford van de Emerson & Hunt-studio's!”

Lewis dacht snel na. Het was duidelijk, dat

Soms verbeeldt hij zich dieren tenner te zijn.

dit kind een bijzonder kind was. Zijn ouders waren bekende en geliefde filmsterren met een vermogen aan maandsalarissen. De jongen zelf leek een beetje achterlijk. Zijn hoofd was iets te groot in verhouding met zijn korte beentjes, die „o” neigingen hadden. Ook zijn handen vond Lewis na eenige studie te groot en eveneens zijn ooren, die eenigszins uitstonden. En bovendien, welke jongen van elf jaar zou gaan jengelen, als hij verdwaald was?

„Luister,” zei hij vriendelijk. „Ik zal je naar huis brengen, ventje, met de elektrische trein. Het begint al schemerdonker te worden en je ouders zullen wel ongerust zijn. Geef me maar een stevige hand.”

„Papa zal wel erg naar me verlangen!” antwoordde de jongen op pedanten toon en Lewis ergerde zich iedere seconde meer. Wat een branie! Wat een ellendig vervelend en verwend misselijk kind.

Tijdens de wandeling naar de stad dacht hij ernstig na. Zou hij eenvoudig een brief schrijven naar den vader of zou hij in een café bellen?

En hoeveel zou de kleine George zijn ouders waard zijn? Tien duizend dollar? Daar zou hij mee kunnen beginnen.

„Ik ben zoo moe en ik heb zoo'n dorst!” begon de knaap te klagen, toen zij de eerste huizen bereikt hadden.

„We zullen ergens iets gaan drinken. Hou je van taartjes?”

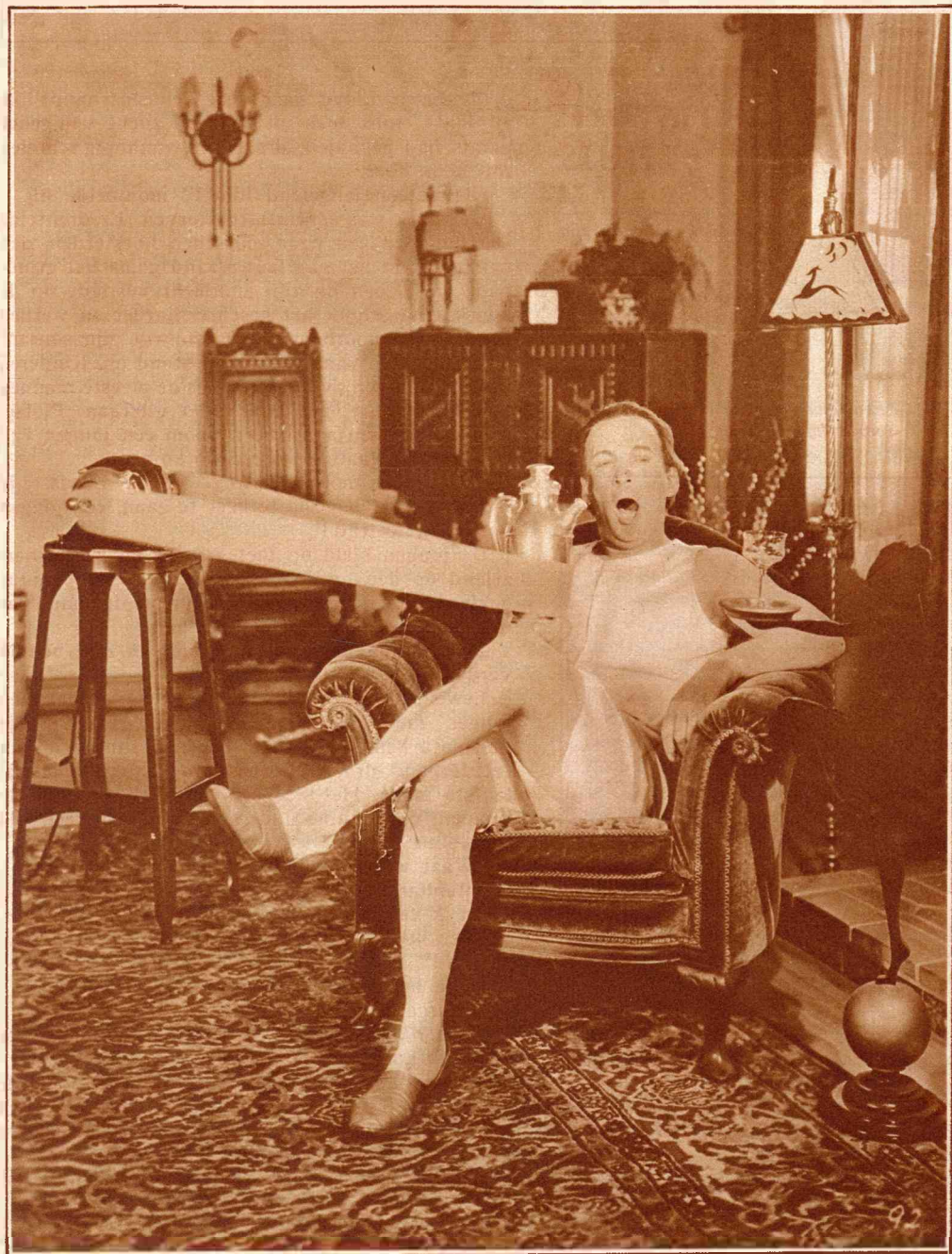
„Ik heb liever mocca-ijes!” was het vermoeide antwoord.

„Nou, dan zal ik je eens verwennen. Dan gaan we in dat restaurant daar mocca-ijes eten!” zei Lewis.

Toen ze aan een tafeltje zaten en hij de bestelling had opgegeven, vertelde hij, dat hij even weg moest. De jongen trok een angstig gezicht,

Een lekker eitje tikt hij aldus stuk.

doch Lewis stelde hem gerust. Hij zou over vijf minuten terug zijn. Er waren twee telefooncellen, beide vrij. In de rechtsche zocht hij het telefoonnummer van den filmacteur op. Bijna onmiddellijk kreeg hij contact.

„U spreekt met den secretaris van Mr. Biddle!” zei een stem.

„Verbind mij door met Mr. Biddle zelf!” commandeerde Lewis Lloyd; „het gaat over zijn zoontje George Gustave!”

„Is hij terecht? Zijn ouders zijn radeloos!” zei de secretaris.

Een minuut later kwam de vader aan het toestel. In enkele woorden legde Lewis zijn plan uit met veranderde stem. „Uw zoontje is gezond en wel en als u er prijs op stelt hem behouden terug te krijgen, gelieve u een bedrag van tienduizend dollar heden avond te deponeren onder letter X, nummer 717 aan het bijkantoor van de Neutral-Studio-Bank. Wanneer het bedrag er morgenochtend niet is, ziet u het kind nooit meer terug.”

Het gesprek duurde langer dan Lewis gedacht had. De radeloze vader scheen niet direct te kunnen besluiten. Maar Lewis voelde zich safe.

Reeds een kwartier was hij aan het onderhandelen toen de deur van de telefooncel geopend werd. Twee handen legden zich op zijn schouders.

„Hé, wat is dat voor brutaliteit!” schreeuwde de chanteur en hij keek woedend om.

„Niets anders dan inspecteur Matthews van de zedenpolitie!” klonk een volmaakt rustige stem. „Laat het toestel maar met rust, waarde heer en maak je gereed voor een autorit naar het hoofdbureau!”

In de korte worsteling, die volgde, werd Mr. Lewis Lloyd overwonnen. Binnen vijf minuten was hij geboeid en onder geleide van twee agenten naar buiten gebracht. Daar stond een politie-auto, doch achter het voertuig zag Lewis tot zijn woede de elfjarige George Gustave Cutcliffe Biddle staan... met een dikke sigaar in het te groote hoofd.

„Houd je nou maar bedaard!” zei de inspecteur vermanend, toen hij Lewis hielp met uitstappen. Zij stonden op het omuurde plein van de gevangenis.

„Maar wat moet dat dan voor den duvel beteekenen?” schreeuwde de woedende man.

„Niets anders dan een geslaagd trucje van onzen geheimen rechercheur, Tommy Awkins!” legde de politiemann uit. „Zie je, Lewis Lloyd, voor menschen als jij, die er een beroep van maken verdwaalde en weggelokte kinderen voor een hoog losgeld aan hun ouders of familieleden terug te geven, moesten wij wel gebruik maken van een dwergmenschen... Dat had je niet gedacht, hè, dat het elfjarige jochie al drie en dertig is! En wat Mr. Biddle aangaat, de filmacteur, hij was in het complot en tot nu toe is zijn huwelijk kinderloos gebleven.

En zijn cocktail schudt hij met behulp van een slankheidsapparaat.

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

Kom binnen en ga zelf kijken, als u mij niet gelooft," riep de vrouw in de deur ongeduldig. „Ik voel er niets voor, 's nachts om drie uur door dergelijk onzinnig gepraat uit mijn slaap gehouden te worden."

Onwillig en met een zuur gezicht, waardoor haar leelijkheid nog meer uitkwam, leidde zij de nachtelijke bezoekers door een gang naar een deur aan hun linkerhand. Ze gooide deze open met een gebaar, dat scheen te zeggen: „Ziezoo, nu kun je je met eigen oogen overtuigen wat een idioot je bent."

Zij draaide het licht op en Hodgson en zijn gezellen gingen een kamer binnen, waarin, zooals de dokter onmiddellijk constateerde, niets ongewoons te zien was en die geen enkel symptoom van melodramatische gebeurtenissen vertoonde. De tafel in het midden van het vertrek was niet gedekt en evenmin was er een spoor van een pas afgevoerd maaltijd te bekennen. Aan de muren hingen een paar goede prenten en er stonden eenige gemakkelijke club-fauteuils en vier gewone eetkamerstoelen; voor de twee ramen hingen zware overgordijnen, tusschen de vensters stond een boekenkast, terwijl 'n klein eikenhouten buffet de ruimte achter de deur vulde. Niets wat op bloemen leek, was in de kamer te ontdekken, zelfs geen bloemenvaas was er te bespeuren.

Onbeschrijfelijke verwondering sprak uit de oogen van de dame in het oranje, en het gezicht der andere vrouw verried een soort duivelschen triomf; het had een hatelijke uitdrukking van „ik — heb — het — je — immers — wel — gezegd!"

„Het lijkt niet dezelfde kamer," zei de onbekende, die peinzend en met een bijna hulpeloozen blik om zich heen keek.

„Dat zou ik ook zoo denken," antwoordde de oude snibbig. „Er is hier geen souper en er zijn hier geen rozen, dood of levend!"

„Ik kan het niet begrijpen," stamelde de onbekende maar steeds en ze liet haar gejaagde, ondoordringelijke oogen verbijsterd door de kamer dwalen. „Ik weet toch zeker, dat dit het huis is en ik voel dat dit de kamer is. Maar waar is de rest?" Haar oogen zochten die van de vrouw.

„De rest? Die bestaat alleen in uw verbeelding! Ik doe de huishouding voor meneer Palmer — en die is weg — ik ben juffrouw Smith, dat is alles. Als u er plezier in hebt fatsoenlijke menschen lastig te vallen, doe het dan tenminste niet om drie uur 's nachts."

De onbeschaamdheid van haar stem en manier van doen prikkelde Hodgson in hoope mate, maar hij kon niet ontkennen, dat juffrouw Smith gegronde reden tot ontstemming had.

„Deze dame kwam mij voor een dringend geval — een ongeluk — halen," mengde hij zich in het gesprek. Zijn stem haperde, want hij wist eigenlijk bitter weinig af van het geval, waarvoor hij geroepen was. „Er schijnt een misverstand in het spel te zijn. Waarschijnlijk heeft mevrouw zich door angst en opwinding in straat en huis vergist. Wij bieden u wel onze excuses aan, dat we u midden in den nacht gestoord hebben."

Juffrouw Smith's grijnzend gelaat verzachtte zich een weinig, Peter Hodgson bezat een charme, waaraan weinig menschen zich konden onttrekken. „Kom, laten we gaan," ging hij voort, terwijl hij zijn hand op den arm van de onbekende legde. „Morgen zult u misschien in staat zijn het juiste adres te vinden."

„Maar als hij dood is — als hij dood is — zal het mijn schuld zijn. Dood — zooals de rozen — voordat er een dokter gekomen zal zijn."

De droefheid in haar stem, de opgejaagde angst in haar oogen ontroerden Peter onuitsprekelijk.

„Zij zullen wel een anderen dokter hebben geroepen," zei hij om haar wat te kalmeeren. „Ze zullen hem niet laten sterven."

„Geloof u dat? Geloof u dat werkelijk?" vroeg zij gretig, terwijl hij haar weer door de gang naar de deur op het portaal leidde.

„Natuurlijk geloof ik dat, daar hoeft u geen moment aan te twifelen. Goeden nacht, juffrouw Smith, en nogmaals onze excuses."

Vlug liep hij met de onbekende dame de steenen trap af en ze waren zoo door hun gesprek in beslag genomen, dat ze niet meer letten op de vrouw in de deuropening.

En zoo kwam het, dat geen van beiden het afschuwelijke glimlachje zag, dat om haar lippen speelde, noch het knipoogje, dat zij gaf toen zij de nachtelijke bezoekers nakeek.

„Wat 'n idioot!" mompelde zij spottend, toen zij de deur sloot. „Idioten! De rozen zijn allemaal dood hè? Idioten!"

HOOFDSTUK VI

„NOOIT ZAL IK HEM OPGEVEN"

De heele zaak is in een woord ongerijmd en onbegrijpelijk."

Sir David Trelane, die opgewonden de bibliotheek op en neer liep, bleef plotseling midden in de kamer staan. „Ongerijmd en onbegrijpelijk," herhaalde hij.

„Alan treft geen verwijt, daar ben ik zeker van. Het kan onmogelijk Alan's schuld zijn. Er is iets wat ik absoluut niet begrijpen kan, maar Alan's schuld is het niet."

Dorothy's stem trilde, terwijl ze dat zei. „Mijn beste Dorothy," antwoordde haar oom, „ik wil niet hard oordeelen over een man, van wien jij houdt..."

„De man van wien ik houd en met wien ik trouwen zal," vulde het meisje zachtjes aan.

„Maar je kunt niet van mij verwachten, dat ik op het oogmerk bijzonder vriendelijk over den jongen Drummond denk," zette Sir David zijn betoog voort. „Gisteren vertel je mij, dat hij je ten huwelijk gevraagd heeft en vanmorgen kom je met de mededeeling, dat hij zonder eenigen redelijken grond de verloving verbroken heeft! En hij vertoont zich niet om een verklaring te geven van zijn buitengewoon bevreemdend gedrag. Ik wed, dat hij geen van ons beiden onder de oogen durft komen."

„Er is iets, wat ik niet begrijpen kan," herhaalde Dorothy met een gesmoorde stem, die haar oom door de ziel sneed.

„Begrijpen? Spreekt vanzelf, dat je het niet begrijpt," riep de landedelman verontwaardigd uit. „Het minste, dat je van hem had mogen verwachten, was toch wel, dat hij je was komen opzoeken of dat hij op andere wijze een behoorlijke rechtvaardiging van zijn zonderling gedrag had gegeven. Maar alleen maar in een briefje een verloving af te breken, die nog geen dag oud is, is 'n schandelijke beleediging! Het is ongerijmd en onbegrijpelijk, dat zijn de eenige woorden, die ik er voor heb."

„Oom David" — Dorothy stak haar arm door den zijnen — „zegt u alstublieft niets kwaads van Alan. Ik kan het niet verdragen. Niemand kan mij iets ten nadeele van Alan doen gelooven. Zijn vader — het moet zijn vader zijn, die er achter zit en die zich tusschen ons geplaatst heeft. Dat schijnt een vreeselijke zonderling te zijn."

„Maar mijn beste kind, wij leven niet in de middeleeuwen! In den tegenwoordigen tijd kan een vader een meerderjarigen zoon toch niet meer beletten te trouwen met het meisje van zijn keuze! Ik voor mij ben geneigd te denken..."

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:
Den avond vóór zijn vijfentwintigsten verjaardag verlooft Alan Drummond zich in stilte met Dorothy Trelane, de nicht van Sir David Trelane. Den volgenden dag verneemt hij van zijn vader een verschrikkelijk en diep beschamend geheim betreffende de herkomst van zijn financiën en betreffende zijne moeder. Dit geheim, dat ons nog niet wordt medegedeeld, moet hem doen besluiten, zijne liefde en een eervolle loopbaan vaarwel te zeggen. Ondertusschen voert de schrijver ons mede op een vreemd, nachtelijken tocht, waartoe een blijkaar geesteszieke elegante dame den huisvriend der familie Trelane, dr. Peter Hodgson, noodzaakt. Deze tocht leidt naar een étagewoning in een van Londens buitenwijken, waar zij de oude, onvriendelijke bewoonster wekken.

„Wát te denken?" viel Dorothy No. 3 hem haastig in de rede.

„Er zijn twee mogelijkheden, al spijt het mij iets dergelijks te moeten denken en nog meer het te moeten zeggen. Ik mocht den jongen Drummond graag lijden en ik wilde wel, dat mijn vertrouwen in hem niet geschokt was. Maar ik kan hem niet meer vertrouwen — dat is de onplezierige waarheid, Dorothy. Ik kan het niet."

„Wat zijn de twee dingen, die u bedenkt?" vroeg Dorothy gespannen, terwijl ze haar oom met angstige oogen aankeek.

„Ik wil je niet nog meer verdriet berokkenen, dan je al hebt, lief kind," antwoordde hij, „maar eerlijk gezegd krijg ik den indruk, dat de jonge Drummond zelf niet wist wat hij deed, toen hij je ten huwelijk vroeg en dat hij later tot bezinning is gekomen."

„Dat is absoluut buitengesloten!" Dorothy lachte met iets van onmiskensbaren trots. „Een heelen tijd al heeft hij mij laten merken, dat hij van mij hield. Het was dien avond het natuurlijke hoogtepunt, de ontkenning van wat er allang in hem omging, niet een onstuimig, ondoordacht oogenblik. En wat is uw ander idee?"

„Dat de Drummonds hebben gedacht, dat je een gefortuneerd meisje was en tenslotte ontdekt hebben, dat dit niet het geval is. En wij moeten de werkelijkheid nu eenmaal onder oogen zien — de jonge Drummond had misschien een vrouw met geld nodig."

„Alan dacht geen moment aan geld, toen hij mij vroeg," protesteerde Dorothy met een minachtend glimlachje. „Net zoomin als ik aan geld dacht. Behalve toen hij zei —" haar stem trilde bij de herinnering aan het gesprek van dien avond — „dat er geen enkel bezwaar tegen een spoedig huwelijk kon bestaan, omdat zijn vader een bemiddeld man was en hij de eenige zoon."

„Het wordt hoe langer hoe raadselachtiger!" Sir David bleef voor het raam stilstaan en keek over het terras heen naar het vroolijke grasveld vol bloemen, waarover de Meizon haar gouden glanzende uitgoot.

„Als hij maar bij mij gekomen was, als wij maar samen hadden kunnen praten, dan hadden wij wel een oplossing gevonden. En oom David, hoe moet ik het dragen, als hij weggaat zonder mij zelfs een kus gegeven te hebben?"

Er klonk plotseling angst in haar toon en haar oom trok haar dicht naar zich toe, inwendig heel boos op den man, die Dorothy zooveel verdriet had gedaan.

„Lief kind, wij hebben kracht om te dragen, wat wij moeten dragen. Maar wees niet te zacht in je oordeel over dezen man. Ik herhaal nog eens: zijn gedrag is ongerijmd en onbegrijpelijk. Hij heeft je schandelijk behandeld en ik kan in geen enkel opzicht een verontschuldiging voor zijn houding vinden. Hij weet je liefde niet te waardeeren en is niet waard, dat je nog langer één gedachte aan hem verspilt."

„O neen, dat is niet waar," riep Dorothy hartstochtelijk uit. „Oom David, het is net een gruwelijke droom. Het is alsof wij beiden in een hinderlaag gelokt zijn — Alan en ik. Er is iets, en er moet iets zijn voorgevallen, wat ik niet begrijpen kan, maar niets en niemand zal mij kunnen doen gelooven, dat Alan niet alles waard is, wat ik hem geven kan. Kon ik hem maar te spreken krijgen, dan zou alles nog best terecht komen — daar ben ik zeker van."

„Hij heeft het onmogelijk voor je gemaakt om hem nog te spreken," antwoordde Oom David grimmig. „Je hebt mij immers verteld, dat hij vertrokken is zonder te zeggen waarheen."

„Ja, dat is het juist, wat ik niet verdragen kan." Het meisje huiverde. „Het schijnt, dat hij van plan is uit Engeland weg te gaan, en zich volkomen van het verleden wil losmaken. Hij zegt, dat dat het eenige is wat hem overblijft. Maar waarom is dat in vredesnaam zoo? Wat kan er sinds eergisterenavond gebeurd zijn, dat hij zoo opeens

tot een dergelijk wanhopig besluit komt?" „Mijn arme kleine meid —" Sir David aarzeld merkbaar, „ik ben bang — ik wilde wel, dat ik dit niet behoefde te zeggen — maar heusch — ik vrees, dat er iets is, dat Drummond voor jou verborgen wil houden, iets waarover hij zich schaamt — iets —"

Sir David had moeite de juiste woorden te vinden, om de verdenking, die hij liever onuitsproken wilde laten, in te kleeden.

„U wilt zeggen, dat Alan iets schandelijks gedaan heeft." Dorothy trok haar arm terug. „U denkt, dat er 'n andere vrouw in 't spel is. Ik ben geen kind of 'n idioot, oom David — ik begrijp best, wat u bedoelt. Maar Alan is niet van dat soort! Ik zou er een eed op durven doen, dat Alan niets gedaan heeft, waarover hij zich zou hoeven te schamen. En ofschoon hij zegt, dat aan onze verloving een eind moet komen ten gevolge van omstandigheden, die hij niet nader kan uiteenzetten, zal ik hem nooit opgeven, nooit!"

Sir David zag, dat het meisje op het oogenblik niet in 'n toestand was om deze zaak verder rustig te bespreken en daarom trok hij haar hand weer door zijn arm en nam haar mee naar het zonnige terras, waar de lucht vervuld was van den zoeten geur van muurbloemen en meidoorns, die langs 't lager gelegen grasveld in hun blanken tooi prijkten.

„U bent zoo lief voor mij," zei zij vermoeid, „en ik weet, dat u het heel dom en ondankbaar van mij vindt, dat ik uw raad niet direct opvolg!"

„Mijn dochttertje is nooit dom en ondankbaar," antwoordde hij, haar toesprekend met het lievelings-naampje, dat hij haar in haar kinderjaren gegeven had. „Ik begrijp best, wat er in je omgaat kindlief. Wij oude menschen zijn niet hard of ongevoelig — wij hebben de moeilijkheden van het leven leeren kennen en 'n heeleboel ervaringen opgedaan; het is onze liefste wensch jongeren te kunnen helpen."

„En u helpt me heusch — u bent de eerste en misschien wel de eenige, door wien ik me zou laten raden."

„Maar dat wil nog niet zeggen, dat je dien raad zou opvolgen, hè?" vroeg Sir David met een schalksch knipoogje en hij gaf een liefkoozend kneepje in haar wang. Maar onmiddellijk ging hij ernstig voort: „Ik plaag je alleen maar een beetje hoor! Het eenige wat ons in tijden van verdriet helpen kan, is den moed niet te verliezen en te zorgen, dat onze wil en energie niet verslappen." „Er is niemand, die zóó troosten kan als u!" Dorothy legde even haar hoofd op zijn schouder, toen zij het tuinpad insloegen. „Het verwondert me niets, dat er zoo'n boel menschen met hun moeilijkheden bij u komen."

„Zooals bijvoorbeeld onze lieve vriend Peter," viel haar oom in. „Ik kreeg vanmorgen een soort S.O.S.-sein van hem. Hij belde me op en vertelde me, dat hij aanstonds hier zou komen om m'n advies in te winnen. Maar als je over den duivel spreekt —"

„Neen, ga niet weg!" riep Peter Hodgon uit, terwijl hij het grasveld overstak, en Dorothy aanstalten zag maken om heen te gaan. „Je moogt 't gerust hooren."

En na deze inleiding vergastte hij zijn vrienden op de geschiedenis van de dame, die hij bij zijn terugkomst van het bal voor de stoep van zijn woning had aangetroffen.

„Gisteren was zij zoo volkomen uitgeput, dat ik haar in mijn eigen kamer naar bed liet gaan, terwijl juffrouw Thompson haar oppaste. Maar mijn

brave huishoudster heeft nogal strenge opvattingen en dus een principieel vooroordeel tegen dames, die in het holst van den nacht zonder bagage of naam uit den hemel komen vallen. Zij gaf mij van morgen als haar meening te kennen, dat een achtenswaardige vrijgezel van middelbaren leeftijd geen gastvrijheid behoort te verleen aan een dame zonder naam, voor wie hij zelfs een tandenborstel had moeten koopen! En deze opvatting van juffrouw Thompson heeft mij aanleiding gegeven uw advies te komen vragen, Sir David."

„Is deze vreemde vrouw werkelijk een dame en niet een of andere avonturierster?" vroeg de landedelman.

Peter's oogen glinsterden ondeugend.

„Absoluut een dame," verklaarde hij, „en een heel knappe ook! Maar een of andere schok — van welken aard die is, heb ik niet kunnen ontdekken — heeft haar geheugen gestoord; ze kan zich alleen maar brokstukken van het verleden

Het eerst keek hij naar de keurige, welverzorgde bloembedden aan weerskanten van het met grint bestrooide tuinpad, toen naar het grootsche panorama, dat door wazige heuvels aan den horizon werd afgesloten.

„Dat is precies wat ik hebben moet," overdacht hij. „En de bewoonster? Is die de aangewezen persoon? Heeft Sir David, de menschenkenner, het bij het rechte eind?"

En als antwoord op zijn overpeinzing ging de groen-ge schilderde voordeur van het huis open en langs het tuinpad kwam de slanke, hooge gestalte van een niet meer jonge vrouw, wier witte haar in de zon als zilver blonk. Zij droeg een japon van blauw linnen en naast haar stapte een prachtige Iersche herdershond met een fijnen kop en merkwaardig menschelijke oogen. Haar eigen oogen waren van een helder blauw en het leek Peter toe, dat zij de weerspiegeling moesten zijn van een rustige, zuivere en klare ziel. En toen zij begon te spreken, was er 'n klank in haar stem, die dien indruk van rust en reinheid bevestigde.

„Ik krijg zoo zelden bezoek, dat ik bepaald schrok toen ik den hoorn van uw auto hoorde," zei zij. „Rex," dit met een blik op haar hond, „was er ook opgewonden van. Wij leven hier heel teruggetrokken."

„Ik kom hier met een introductie van Sir David Trelane en ik wilde u een groote gunst vragen."

Peter volgde de dame langs het pad naar een groote, lage, met eikenhout betimmerde kamer, die een prettig-rustigen indruk maakte door de comfortabele meubels, het gezellig-ouderwetsche patroon van bekleding en gordijnen, het blauw-Chineesch porselein op den schoorsteen en een paar smaakvolle aquarellen aan den muur.

„Als u toestemt in wat ik vragen ga, is dit de ideale plaats, die ik zoek. Dorothy had gelijk. Ik kom rechtstreeks van

de familie Trelane naar u toe."

En na deze inleiding herhaalde hij aan de eigenaresse van de Eenzame Hoeve de geschiedenis, die hij kort tevoren aan de Trelanes verteld had.

Debora Fergusson had zich in 'n grooten armstoel tegenover hem gezet en luisterde opmerkzaam naar haar bezoeker, terwijl ze zijn vriendelijk, levendig gezicht met aandacht gadesloeg.

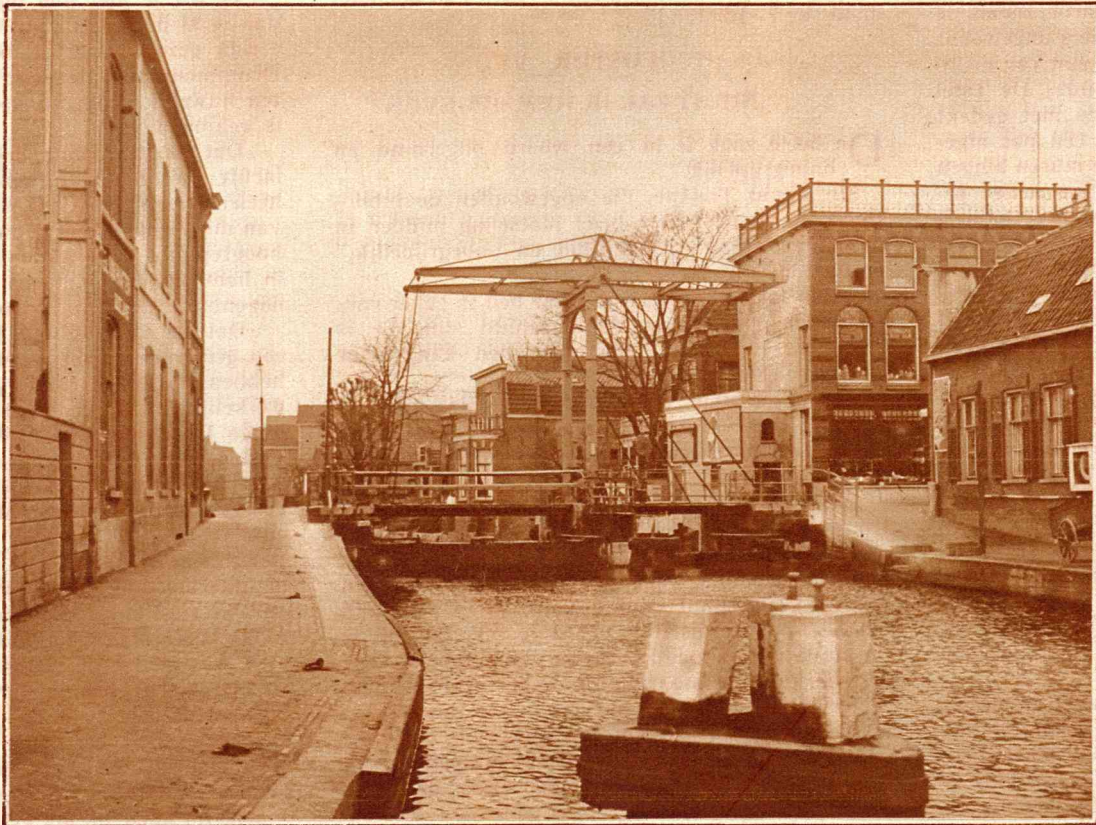
„Arme ziel... arme ziel," zei zij deelnemend, toen hij uitgesproken had. „Wat een vreemde, aandoenlijke geschiedenis! En wat kan zij toch in die kamer gezien hebben, waar alle rozen dood waren?"

„Ja, wat kan het geweest zijn? Dat vraag ik mij ook voortdurend af. Wat kan haar zoo'n ontzettenden, verlamdenden schok hebben gegeven? Maar," vervolgde hij na een korte pauze, „ik geloof — en mijn collega Henderson, de bekende zenuwspecialist, gelooft het ook — dat haar geheugen weer zal terugkomen, als zij een tijd lang absolute rust krijgt. Het eind van alles is: wilt u mij helpen? Wilt u haar hier een poosje als betalende logé in huis nemen?"

„Bedoelt u heusch, dat u de zorg voor een volkomen vreemde geheel op u neemt?" Er klonk bewondering in haar stem, „dat is geen kleinigheid."

„Als u haar ziet, zult u direct begrijpen, dat men alles voor haar doen wil, wat mogelijk is," antwoordde hij eenvoudig. „Zij staat absoluut alleen. Ik ben bezig rechts en links te adverteeren en ook de politie is aan het speuren. Maar wilt u intusschen het liefdewerk doen om haar een poosje bij u te nemen? Zij is niet gek, ik schuif u geen krankzinnige op uw hals."

(Wordt voortgezet)

Aan de Rijnkade te Bodegraven.

herinneren. Maar ondertusschen moet zij toch ergens een onderdak hebben. Haar familieleden zullen waarschijnlijk spoedig van zich laten hooren, maar zelf weet ze niet, waar ze vandaan komt en tot zoolang moet ik haar hier of daar trachten uit te besteden, waar ze in goede handen is. Ik wilde, dat ik een rustige, verscholen-liggende boerderij kon vinden, dat zou de geschikteste verblijfplaats zijn, die ik voor haar zou kunnen bedenken. Zij heeft absolute rust noodig — een heel kalme omgeving en vooral iemand die haar door kalm optreden en vriendelijken tact weer haar normale geestesgesteldheid zou kunnen teruggeven."

„Oom David!" riep Dorothy plotseling uit. „Wat denkt u van juffrouw Fergusson en de „Eenzame Hoeve"? Dat is gewoonweg geknipt voor zoo iemand!"

HOOFDSTUK VII DE EENZAME HOEVE

Het huis lag tegen den heuvel aan, zoodat men, staande in den voortuin en uit alle ramen, die op 't zuiden lagen, 'n prachtig vergezicht had over een uitgestrekt landschap, dat zich als een wijde zee beneden ontrolde. Wie het huis den naam van de Eenzame Hoeve gegeven had, wist niemand, doch een betere naam was er moeilijk voor te bedenken geweest. Behalve een paar huisjes verder aan den weg, die door de boerenknechts bewoond werden, was er geen andere behuizing te zien. Iemand, die hier nooit geweest was, kreeg den indruk alsof hij aan het einde der wereld terecht was gekomen en ook bij Peter Hodgon kwam die gedachte op, toen hij in zijn auto de poort van de hofstede binnenreed.

VROUWENLEVEN

Nieuwe Mantels voor het vroege Voorjaar

De nieuwe mantels zijn, zooals te begrijpen is, evenals de japonnen aanmerkelijk langer geworden. Dat blijkt o.a. duidelijk uit de hierbij afgebeelde modellen.

Geheel glad is de mantel onzer eerste afbeelding, van soepel zwart laken, met een cape, die in golvende lijnen neerhangt over den rug. Kraag en hooge manchetten zijn van wit bont en dit zwart met wit stempelt den mantel tot iets aparts.

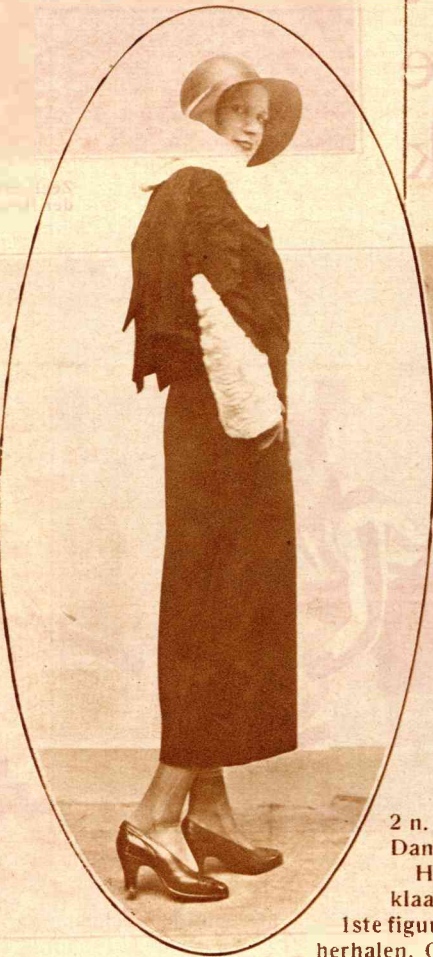
Bruin laken vormde het materiaal voor den tweeden mantel, gegarneerd met astrakan. Een origineele versiering vormen hier de in waaivorm genaaide fijne plooiën. Deze elegante mantel valt van voren, waar de onderrand breede schulpen vormt, ver over elkaar.

Beide modellen werden ontworpen door het modehuis Dupony Maquin.

Ook bij het derde model, van Juliette Courtisien, is de versiering voornamelijk gezocht in een fraaie bewerking van de stof zelf. Hier is ze in verschillende rondgeknipte lagen over elkaar gelegd, 'n staaltje van kleermakerskunst, dat met de uiterste nauwkeurigheid moet worden uitgevoerd.

Een zwarte vos geeft aan dezen mantel van zwart laken de warmte, waaraan we in den lentetijd meestal nog zoogroote behoefte hebben.

PAULA DEROSE.

Bruin laken mantel met astrakankraag en manchetten. Elegante garnering van fijne opnaaisels.

Mantel van zwart laken met garnering van wit bont.

Mantel van soepel zwart laken, in verschillende lagen sierlijk over elkaar gelegd. Kraag van zwarte vos.

2 n. rood, 2 wit, 4 rood, 4 wit, 4 rood. Dan 4 toeren rood breien.

Hierna is de rand van 2 r. 2 aver. klaar en begint het patroon.

1ste figuur : 1ste toer : 4 st. rood, 8 st. wit, telkens herhalen. Op het eind komen 2 st. wit.

2e toer : 2 wit, 4 rood, 8 wit ; de laatste 2 telkens herhalen. Dan 4 st. rood.

7de toer : 6 wit, 4 rood, 8 wit ; de laatste 2 telkens herhalen.

8ste toer : 8 wit en 4 rood, telkens herhalen. 4 t. rood.

13de toer : als 1ste, 14de als 2de ; 4 toeren rood. Dan begint de 2de figuur :

1ste toer : 4 wit, 1 rood, telkens herhalen ; aan het einde van de naald 2 st. wit.

2de toer : 1 wit, 1 rood, *1 wit, 1 rood, 2 wit, 1 rood ; vanaf * herhalen.

3de toer : 1 wit, *2 rood, 3 wit, vanaf * herhalen.

4de toer : als 2de, en 5de als 1ste toer. Dan 4 t. rood.

Hierna wordt weer de eerste figuur gebreid.

Zooals men op de afbeelding ziet wordt voor de geheele lengte van den jumper 6 maal het geheele patroon gebreid. Na de 4de maal echter begint men aan 't split en 't armsgat. Men verdeelt de steken dan op 2 naalden. Voor 't armsgat worden 4 st. afgekant. Bij het split worden, aan den linkerkant, 6 st. bij opgezet voor de knoopjes. Aan den kant van het armsgat mindert men, om den anderen toer 3×1 st. Verder brei men door tot aan de schouder, steeds het patroon vervolgend.

Voor den hals worden 21 st. afgekant. Bij de volgende 4 toeren 2×1 st. minderen aan den halskant, 2 toeren overbreien. Bij de volgende 4 toeren 2×1 st. meerderen aan den halskant. Dan brei men de tweede helft precies eender. De 8ste st., welke hier voor de knoopsgaten bij opgezet worden, brei men enkel in rood. Zijn de beide helften even ver, dan worden bij den hals weer zooveel steken bij opgezet als men eerst heeft afgekant, zoodat er dan weer 88 st. op de naald staan.

De achterkant wordt evenzoo gebreid, nu van boven naar beneden en zonder split. Voor het kraagje worden, rondom de halsopening, 86 lussen opgenomen en men brei dan 25 t. enkel rood, 2 r. 2 aver.

Voor de mouwen worden, met rood, 6 st. opgezet. 1 toer breien.

Volgende toer : begin en einde van de naald, 6 st. bij opzetten, 1 toer overbreien, weer 6 st. bij opzetten aan weerskanten van de naald.

Volgende toer : beginnen met wit : 8 wit, 4 rood ; telkens herhalen. Bij den daarop volgenden toer hetzelfde, doch de kleuren boven elkaar houden, dus wit boven wit en rood boven rood.

Volgende toer : aan weerskanten 6 st. bij opzetten. Hiermee blijft men doorgaan, om den anderen toer, tot er 66 st. op de naald zijn. Naar onderen toe wordt er dan weer eenigszins geminderd ; in het geheel aan beide kanten 7×1 st. Het patroon volgt men zooals dat voor den jumper is aangegeven. In het geheel worden, tot aan het boord, 123 toeren gebreid.

Het boord wordt gebreid zooals de onderrand van den jumper, 2 r. 2 aver.

Het in elkaar naaien van den jumper zal wel voor geen enkele breister moeilijkheden opleveren.

Bij dezen jumper kan een effen geplisseerd rokje gebreid worden, dat ruim aan een glad lijfje wordt gezet. Het wordt in twee deelen gebreid.

Men zet voor ieder gedeelte 204 st. op en brei het volgende patroon :

1ste toer : 3×1 r. 1 aver. 3 r. 3×1 aver. 1 r. en 2 aver.

2de toer : 2 r. 3×1 aver. 1 r. 3 aver. 3×1 r. 1 aver.

Deze beide toeren herhalen tot men de vereischte lengte heeft verkregen.

THÉRÈSE.

Meisjes-jumper

van onverschiebaar katoen

Het onverschiebare breikatoen, dat tegenwoordig in zooveel aardige kleuren verkrijgbaar is, wordt eigenlijk nog te weinig aangewend. Toch heeft het vele voordeelen boven wol ; het is veel sterker en het verkleurt niet, kan dus ontelbare malen gewassen worden, en het is goedkoop.

Natuurlijk is wol warmer en voor de heel kleinen zijn daarom zachte wollen kleertjes te prefereren, maar voor grootere kinderen en vooral voor zomerdracht zou ik aan het onverschiebare katoen zeer zeker de voorkeur geven.

De hierbij afgebeelde aardige jumper is overgenomen uit een handleiding voor brei- en haakwerk, door de fabrikanten van Everlasting breikatoen — Hollandsch fabrikaat — uitgegeven.

De hier aangegeven maten zijn voor een meisje van ongeveer acht jaar — kunnen echter natuurlijk gewijzigd worden. De jumper wordt gebreid in twee kleuren, waarvoor hier rood en wit zijn aangegeven. Hij wordt gebreid met aluminium naalden no. 2 $\frac{1}{2}$.

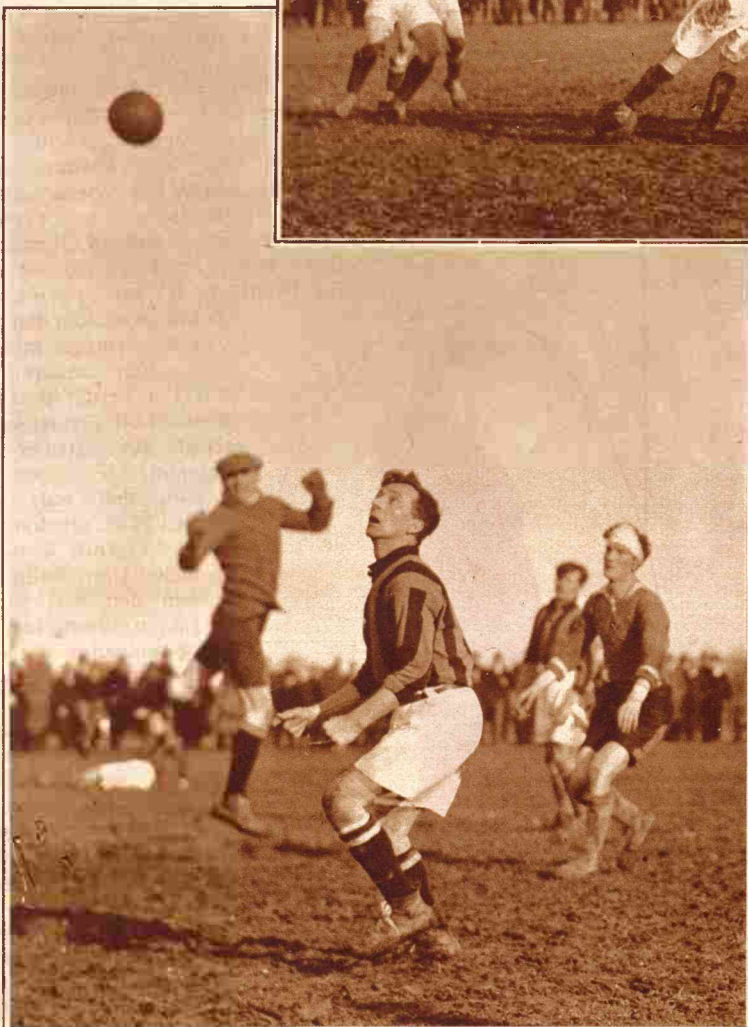
Men begint aan den voorkant van den jumper bij den rand, die 2 r. 2 aver. wordt gebreid. Overigens wordt de jumper aan den rechter kant r. gebreid en aan den linkerkant aver., zoodat er aan den goeden kant enkel rechtsche steken te zien komen.

Er worden 102 st. opgezet en 4 naalden rood gebreid, dan 4 n. wit, 4 n. rood, 2 n. wit,

Spelmoment uit den wedstrijd Zeelandia-de Baronie welke onbeslist eindigde 2-2.

Zeelandia en de Baronie spelen gelijk (2-2). Spelmoment uit deze match.

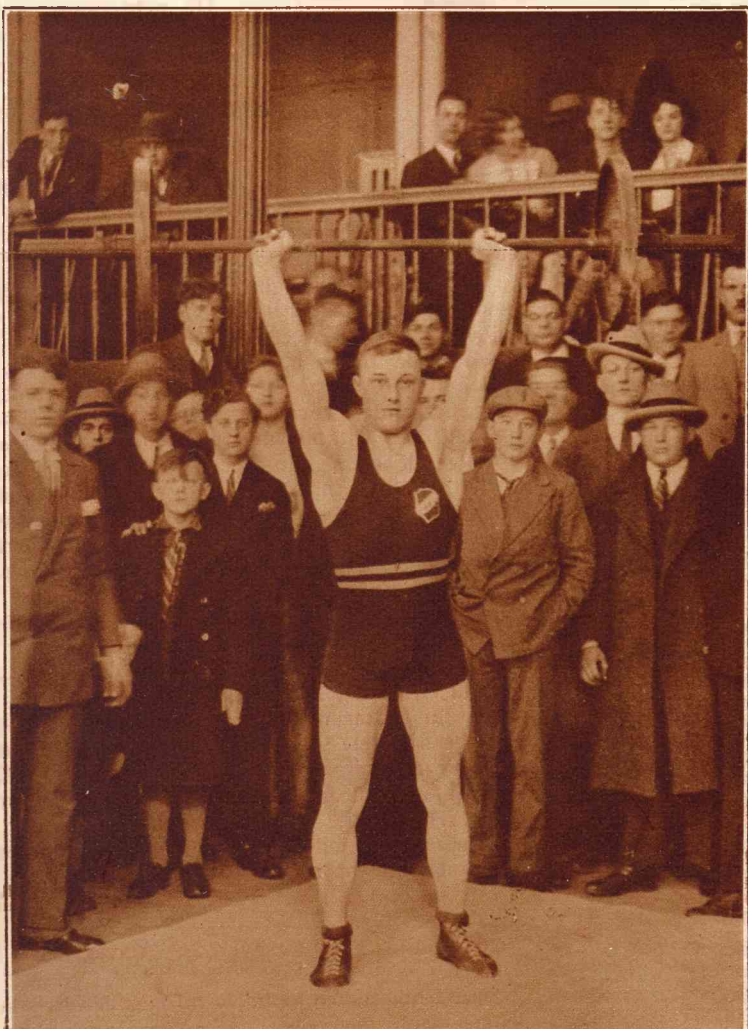
Sport van de Week

Zeelandia en de Baronie in den strijd. Een der Bredasche backs onderschept 'n aanval.

De hockeywedstrijd Holland A—Anglo-Indians te Amsterdam. Kiekje uit dezen, met 3-1 door de Indische studenten gewonnen wedstrijd.

Engelsch-Indische studenten spelen hockey te Amsterdam. De Engelsche consul-generaal, de heer Robinson, begroet de gasten.

Krachtsport te Rotterdam. v. Stasha, kampioen van Nederland (middengewicht) 125 K.G.

Als vervolg op de feestvreugde bij gelegenheid van de opening der nieuwe huishoudschool te Middelburg, hebben de leerlingen een feestavond georganiseerd. Een arbeidzame groep toont onze foto.

Zeeuwsch Allerlei

In de Zeeuwsch-Vlaamsche kleine vlasindustrieën heerscht mede door de algemeene malaise 'n crisis, die vooral in Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen, waar langs de grens het meerendeel der bewoners in deze branche een bestaan vinden moet, zorgwekkend mag genoemd worden. Een kijkje bij een dezer werkgelegenheids onder St. Jansteen.

Onder overgroote belangstelling heeft ds. Reuss te Westkapelle zijn 25-jarig jubileum gevierd. 18 jaren van de 25 was hij werkzaam te Westkapelle. Voorheen had ds. Reuss als standplaats o. a. Elkerzee op Schouwen.

De Kanaalstraat te Souburg wordt aanmerkelijk verbreed. Voor dit werk wordt thans de fraaie boomenlaan gerooid. Een kijkje op de werkzaamheden.

De werkzaamheden aan de Langevielebrug te Middelburg beginnen vorderingen te vertoonen. Thans worden de betonnen sluiswerken aangevuld met grond, waarvan hier 'n overzichtje.

Zeeuwsche Omroep

*

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Het valt den laatsten tijd bijzonder op, dat er in onze provincie zooveel schepen gerechtelijk worden verkocht. Geldschietters houden bepaald minder van schipperen dan de Zeeuwsche varengasten.

Uit Middelburg vernamen wij, dat een hoofdbestuurlid van den Slagersbond aan B. en W. voorgesteld heeft, aan de werklozen, inplaats van margarine, vet van de slagers te geven. De tijden van burgermeester van der Werf keeren terug! Het is hoopvol, dat in deze crisisdagen er nog zooveel zelfopoffering gevonden wordt.

Onze correspondent te Lewedorp verhaalde ons enthousiast over een schitterend geslaagde tooneelvoorstelling in zijn nieuwe gemeente. Hij had zelfs „gezichten” uit de omliggende dorpen in de feestzaal gezien. Wij hopen, dat de gezichten ook een portemonnaie bij zich gestoken hadden, wijl anders de kaartjesverkooper niet veel aan hun tegenwoordigheid had.

De Middelburgsche mondharmonica-vereeniging E. M. M. heeft heel in Vlissingen een revue gespeeld, getiteld „Is 't een uitstapje!” Van Middelburg naar Vlissingen! Of dat een uitstapje is!

Uit Vlissingen meldt men ons, dat het bureau van den Rijkswaterstaat tegen 1 April zal worden opgeheven. De plaatselijke geheelonthoudersvereeniging zal haar best doen om deze ramp te voorkomen.

Men seinde ons uit Goes, dat er binnenkort een tweede apotheek geopend wordt, en dat de gemeentelijke kerkhofcommissie over uitbreiding van haar terreinen peinst. Of ze ook paraat zijn in de goede ganzenstad!

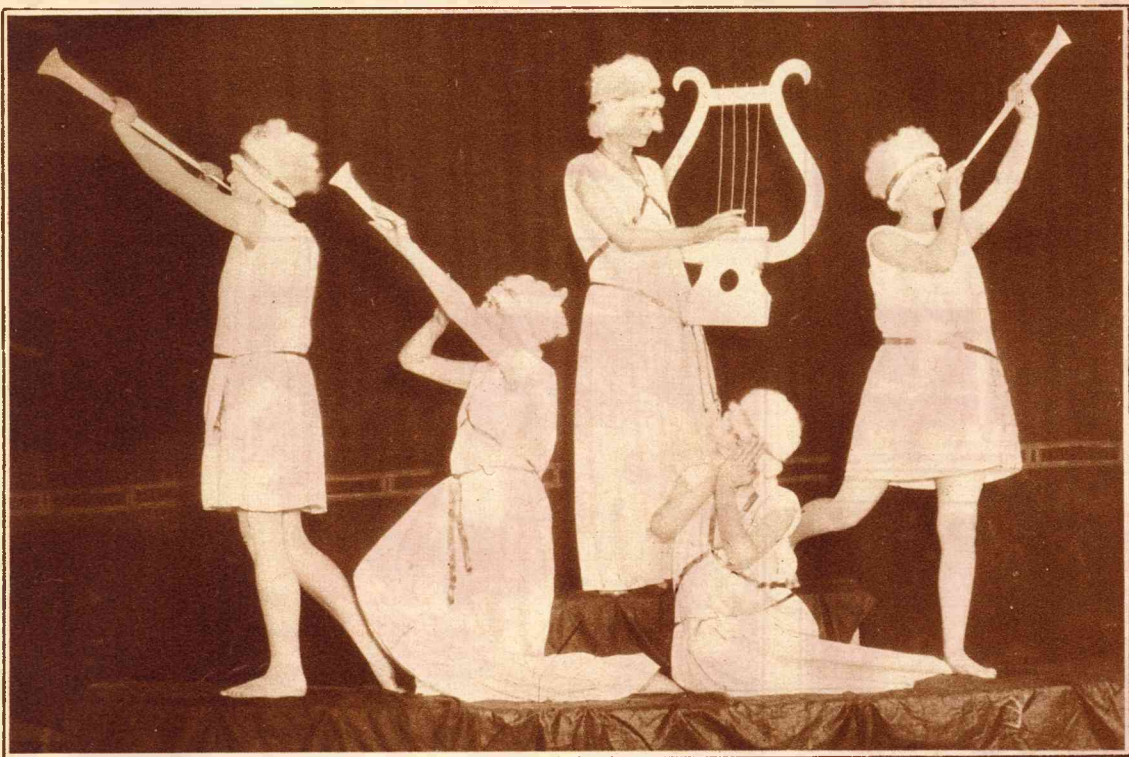
Onze berichtgever te Oostburg telegrafeerde, dat op de lustrumvergadering der oud-leerlingen van landbouwscholen en dito cursussen besloten is, geen bieten te bouwen wanneer de regeering geen voldoende bijslag geeft. Voorts werden aan de bestuursleden ruststoelen aangeboden. Voorwaar 'n praktisch geschenk. Daar kunnen ze van profiteeren wanneer de arbeid stil ligt!

Wij vernamen uit Ierseke, dat op de jaarvergadering van de tuinbouwvereeniging de secretaris verklaarde, dat de organisatie juist door den nood der tijden bloeide. Wat zou men van een tuinbouwvereeniging ook anders verwachten kunnen!

Op een lagere school te Terneuzen vertelde de vorige week een onderwijzer, dat tot president van Finland was gekozen een zekere mijnheer Swinhufvoed, en dat diens naam eigenlijk „varkenspootje” betekende. Een snuggere leerling merkte toen op, dat de Finnen zeker veel van erwtensoep hielden.

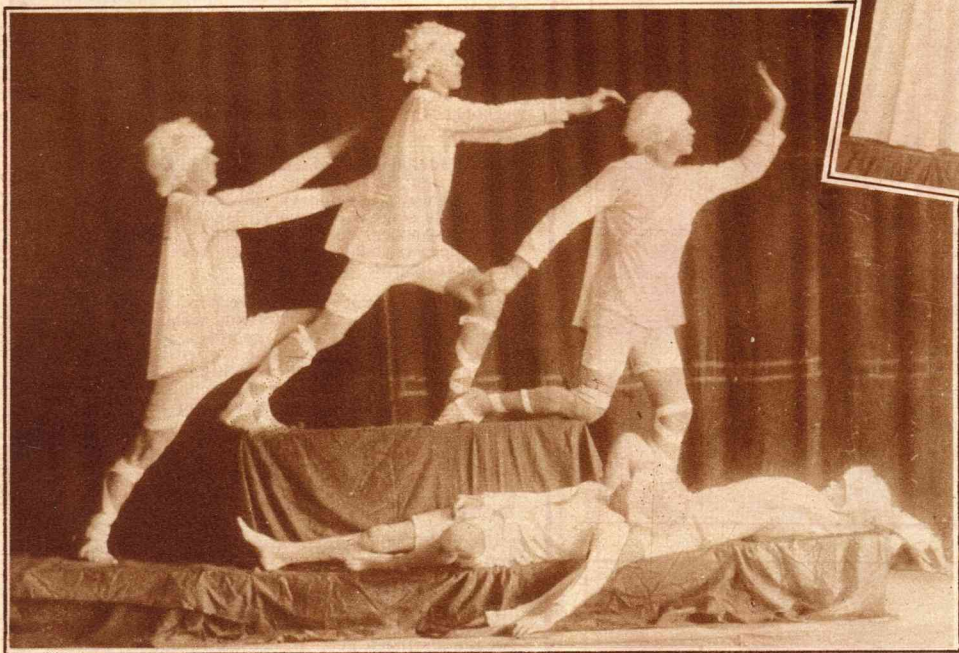
Een jonge 's Heerenhoekenaar heeft zich de algemeene verontwaardiging op den hals gehaald, doordat hij het optreden van den illusionist Kinsbergen kenschetste met den naam „kindervoorstelling”. De waarheid vindt moeilijk huisvesting en vast niet bij een goochelaar.

Hier is nu niets meer aanwezig, waarom wij sluiten tot de volgende week, dames en heeren.

Muziek.

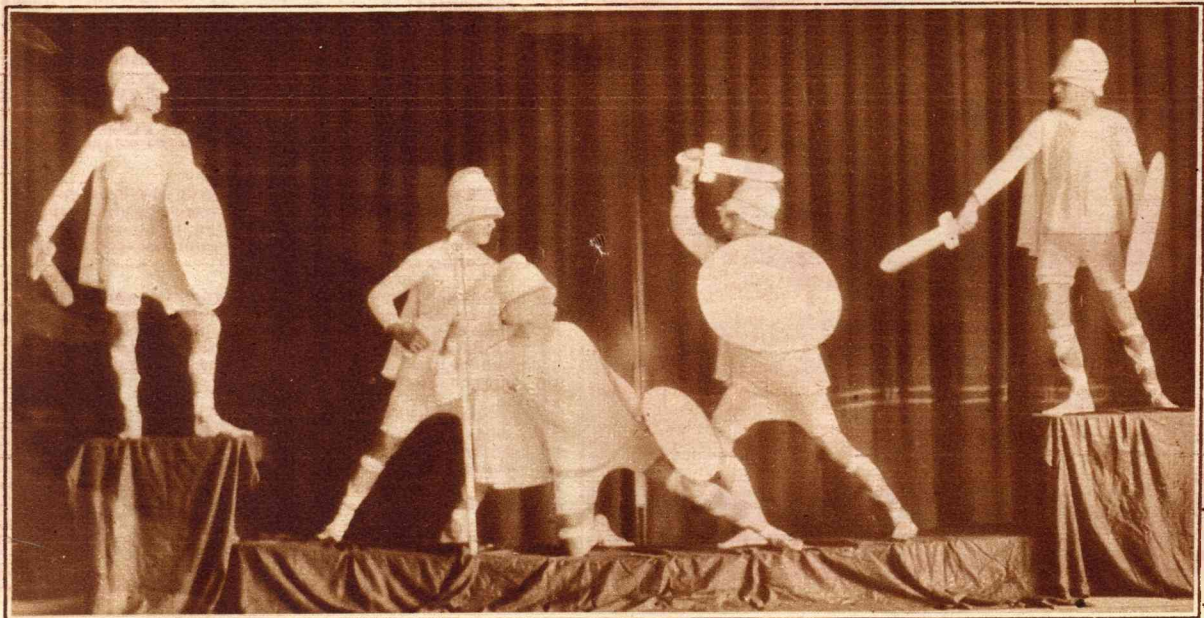
Plastische Beelden

De waterdraagsters.

De dood van Priam.

Echo.

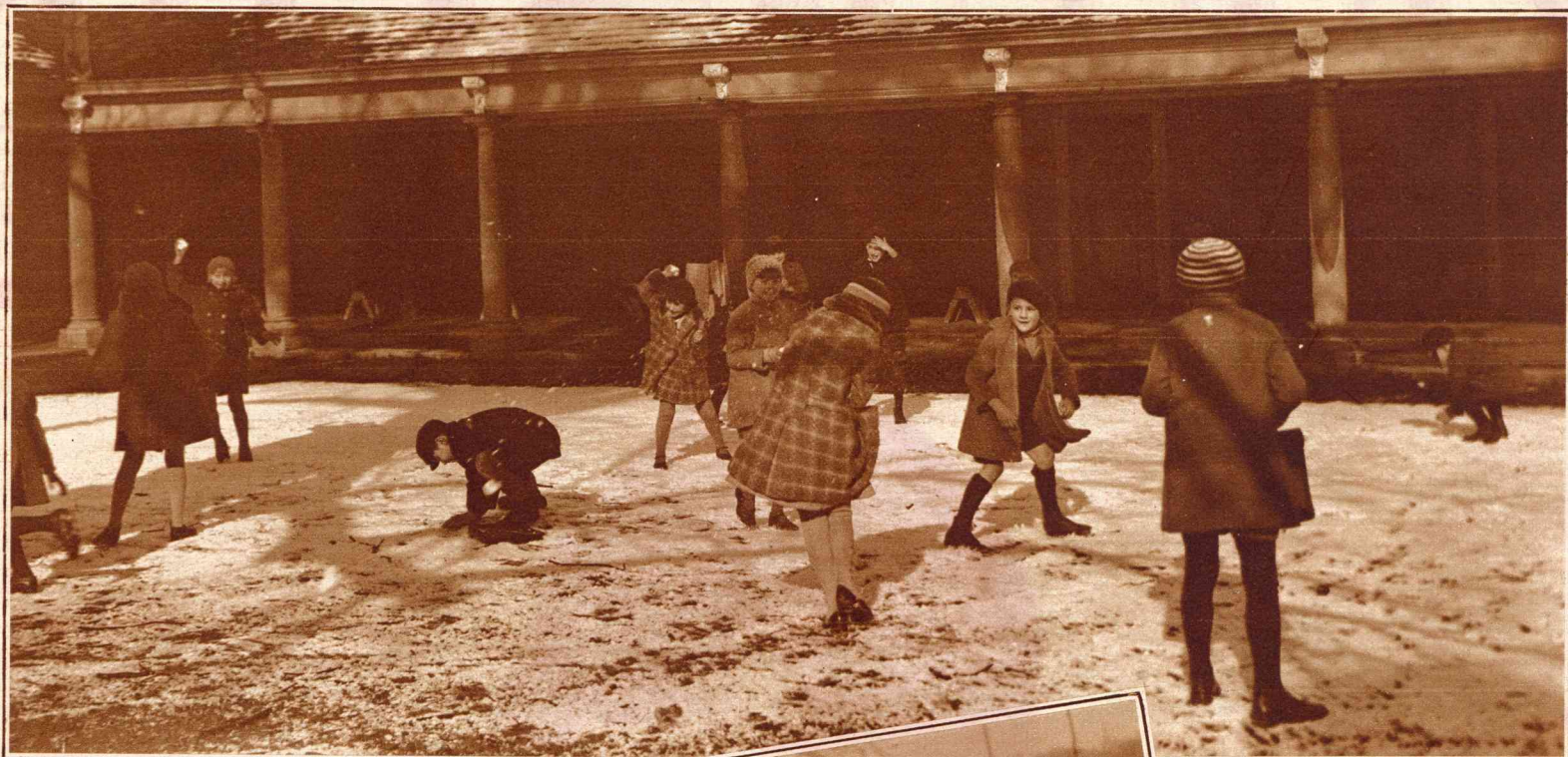
Zwaardvechters.

Een apart woord over een bijzonder fraai onderdeel van de uitvoering der gymnastiek-vereeniging „Achilles” is, meenen wij, op zijn plaats in ons blad. Het is vaak moeilijk voor den samensteller van het programma voor een turnuitvoering eenige afwisseling te brengen. Men dient eenigszins in de sfeer te blijven en toch iets te brengen, dat buiten het gewone kader der gymnastiek valt. „Achilles” heeft dit goed gezien en iets gebracht, dat, niet direct gymnastiek zijnde, toch een beeld geeft van wat met een menschelijk lichaam is uit te beelden. Wij durven zeggen, dat het kunst was, wat hier getoond werd in het nummer: „Plastische Standen”. De wijze, waarop het getoond werd, getuigt voor het kunstzinnig gevoel van den leider. De Grieksch-Romeinsche en middeleeuwsche mythologie, geschiedenis, volkeren- en landbeschrijvingen zijn dankbare onderwerpen voor het samenstellen van een groep.

Kunstzinnig en gevoelvol kan de uitbeelding zijn. Gevoel legden de vertolkers er zeer zeker in. Bijzonder fraai vonden wij „De Waterdraagsters”, „Muziek”, „Bede en Verdriet”. Sommige waren zeer eenvoudig, maar toch fijn geteekend. Wat zelfs met slechts één persoon in deze standen is te bereiken, toont ons „Echo”. Is het geen juweeltje?

Door bijzondere medewerking en welwillendheid van den heer Bal, waarvoor onzen dank, kunnen we nu reeds eenige foto's toonen, van wat a.s. Zaterdag nog in dit genre zal geboden worden.

De manier, waarop de vertolkers nu poseerden, belooft weer iets zeer fraais. Kracht, strijd en verschrikking, hoe schitterend werden zij nu reeds voor ons uitgebeeld. Het waren plastische standen, die voor ons „leefden”.

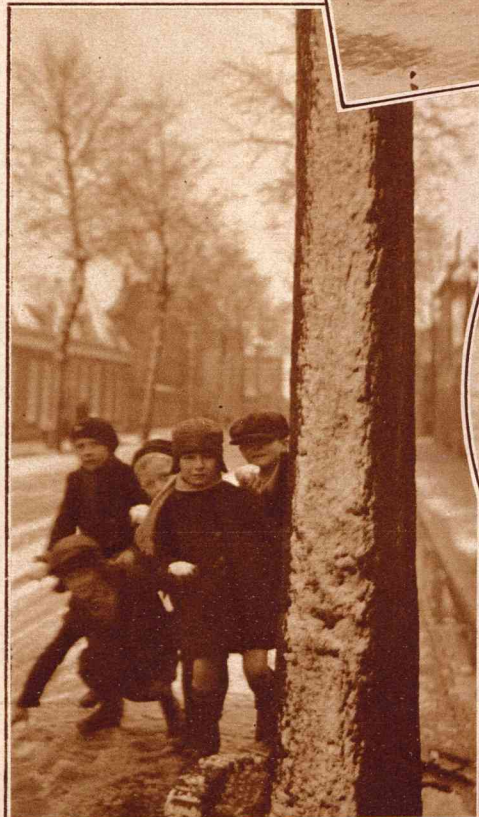

Sneeuwballen-oorlog.

Sneeuw

Voor de kinderen is de sneeuw, al is ze nog zoo schaars gevallen, steeds een pretje. Op de gladde glijbaan.

In hinderlaag.

Het wil dezen winter met de sneeuw evenmin als met de vorst in onze provincie. Nauwelijks is de sneeuw gevallen of ze is alweer verdwenen. Toch is de jeugd, voor wie de sneeuw wel de meeste bekoorlijkheid bezit — artistieke fotografen uitgezonderd — er telkens nog tijdig bij om even van slee en ballengooien te profiteren.

De „bewapening”.

Een kijkje op den besneeuwden toren van de St. Jacobs-kerk te Vlissingen.

